

Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

SR Nemačka 3.5 DM

BUČ KASIDI I KID

BROJ
CENA 150 DIN.

60

SMRT STIŽE
IZ JUME

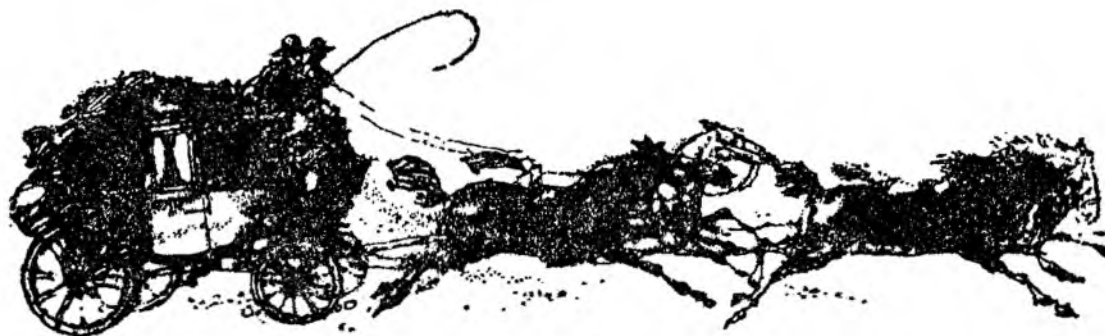

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

SMRT STIŽE IZ JUNE

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
SMRT STIŽE IZ JUME

LX EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Branka Čojbašić

© 1986. DEN PRESS

BUČ KASIDI I KID — 60 — AVGUST 1986. CENA 150
Izdaje NIRO »Dečje novine« Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski.
Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-248 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa »Litopapir« Čačak, Hajduk Veljkova 52.

Teks Gordon:

SMRT STIŽE IZ JUME

Treći put u toku dana iznenadni pljusak zasu dvojicu jahača. Jedan od njih, momak duge plave kose i kicoških brkova, opsova iz sveg glasa tražeći pogledom kakav-takav zaklon za sebe i konja. Onaj drugi, koji je pažnju privlačio svojim pomalo neuobičajenim šeširom za ovaj kraj, šeširom koji je bio neka vrsta polucilindra, začuđeno ga pogleda, a onda se nasmeja.

Njegov smeh delovao je kao sipanje ulja na vatru. Plavokosi nemilosrdno mamuznu konja i umorna životinja njisnu od bola.

— Kide, tako se sigurno nećeš zakloniti od kiše. Bolje sačuvaj tog konja. Ako se ne varam, maločas sam primetio nekakvu kolibu dole desno, iza onog zakrčljalog šumarka. Ha-

jdemo! — reče Buč Kasidi, koji je uvek bio raspoložen.

Sandens Kid ga preseče pogledom i frknu.

— Mogao si odmah da okreneš na tu stranu, a ne da čekaš da prvo pokisnemo do gole kože. Platićeš mi, da znaš...

Grmljavina koja se razlegla nebom uguši dalje kletve plavokosog revolveraša i on cminu uzde okrećući konja na onu stranu na koju je već krenuo njegov verni prijatelj.

Poslednjih mesec dana njih dvojica su lutali bez cilja i trošili pare — plen od poslednjeg napada na voz. Samo jednom približila im se potera koju je predvodio lično savezni šerif Džo Mekgrir, ali je Buč našao pogodan zaklon, pa je potera protutnjala pored njih.

Pokazalo se da je koliba koju je Buč nešto pre pljuska

primetio iza šumarka dovoljno velika da primi i jahače i konje.

— Ovo je izgleda bila koliba za kauboje — primeti Buč kada su ušli pod trošni krov, koji je na nekoliko mesta prokišnjavao.

— Da znaš i da hoću.

Sledeća dva sata su dremucali uz vatru. Buč je nekako uspeo u dva maha da se dočepa flaše i ispije nekoliko gutljaja.

Iznenadna tišina trgla ih je iz dremeža. Buč odmah skoči i polako otvori vrata. Zrak sunca koji se upravo tog trena probio iza oblaka pogodi ga pravo u oči, i on ih brzo zakloni šakom. Nije uspeo ni da kaže Kidu da je nevreme prošlo — ovaj je već počeo da sedla konja.

Deset minuta kasnije, izbegavajući blatista, njih dvojica nastaviše put.

Pola sata pre zalaska sunca ugledaše u letnjoj večernjoj izmaglici nekakvo naselje. Uskoro se nađoše i pred stubom sa drvenom tablom na kojoj je pisalo »KLEJTON«.

Sandens Kid živnu kad ugleda prve kuće. Izgled naselja i solidno građene kuće, od kojih su mnoge bile zidane, obćavao je nešto više od obićnog svratišta, selendre kakvih je bilo na stotine i hiljade širom Zapada.

Ujahali su u glavnu ulicu. Dok je Kid pogledom tražio salun ili hotel, pogled Buča Kasidija zaustavi se na kamenoj građevini na kojoj je pisalo »BANKA — Tejlor i sin«.

Kada su sjahali pred hotelom, omanjoj zgradi koja je imala sprat sa balkonom duž čitavog pročelja kuće, Kid pruži uzde Buču.

— Budi drug. Lepo ih smesti. Ja ću za to vreme obezbediti sobe i naručiti piće. Važi?

Njegove reči su i pored onog »važi« više zvučale kao naredba nego kao predlog.

Noć koja se polako spuštala i sasvim čisto nebo osuto milionima zvezda zatekli su dvojicu prijatelja u restoranu hotela udobno zavaljene u fotele sa cigarama u ustima i francuskim konjakom u rukama. Kid je više šale radi tražio od kelnera francuski konjak i umalo nije pao sa stolice kada je ovaj pred njih stavio punu flašu tog skupocenog i za Zapad retkog pića.

Kid je svoju zahvalnost pokazao kao pravi knez. Kelner je stajao širom otvorenih usta buljeći u zlatnu »dvadeseticu« koju mu je Kid uz osmeh doturio.

Buč je čitavu scenu posmatrao smejući se.

— E, ovako već može da se živi — reče Kid uz uzdah. — Samo još...

— Da se pojavi kakva dobra ženska ili bar društvo za poštenu, ali oštru partiju pokera — nastavi Buč njegovu misao.

Na to se obojica nasmejaše.

II

Nepunih mesec dana pre nego što su Buč i Kid stigli u Klejton, u jednu sobu hotela »Pustinjski cvet« uselila se lepa žena duge crne kose i tamnozelnih očiju. U knjizi gostiju ostalo je zapisano Sju Malkolm. Vlasnik hotela nije postavljao nikakva pitanja, tim pre što je njegova gošća platila sobu za tri meseca unapred. Nekoliko dana radoznalci su pokušavali da dokuče ko je i šta je njihova gošća, a onda, ne uspevši u tome, okrenuli se se svakodnevnim poslovima.

Sju Malkolm je najveći deo vremna provodila u svojoj sobi. Ponekad bi prošetala ulicom grada, svratila u neku radnju, kupila je dva nova šešira i jednu haljinu kod udovice Marfi, i to je bio čitav njen društveni život. U crkvi je nisu viđali, ali to nikome nije smetalo, jer je svako imao pravo na sopstvenu veru.

Najmanje dva puta nedeljno Sju je iznajmljivala laka kola i konja u gradskoj štali i izvozila se u okolinu. Nekoliko mesnih Don Žuana brzo se

ohladilo kada im je nepoznata lepotica stavila do znanja da je nezainteresovana. Sreću je okušao i šerif Greg Majsner — i još nije bio načisto da li ima šanse kod nepoznate lepojke.

U vreme dok su Buč i Kid sedeli u restoranu i ispijali kvalitetni konjak, Sju Malkolm sedela je u svojoj sobi i posmatrala se u ogledalu. Nekoliko puta provukla je ruku kroz bujnu kovrdžavu kosu, prešla rukom preko obraza uverivši se po ko zna koji put da joj je koža još zategnuta i meka iako više nije bila u prvom cvetu mladosti. To je znala samo ona, jer niko nije sumnjao da je pre tri meseca napunila tridesetu godinu.

Bila je zrela, u punoj snazi. Onaj za kim je ludovala već je dve godine bio na robiji u zloglasnom zatvoru u Jumi i bilo je pitanje kada će ugledati slobodu.

Budući da je priroda izdašno obdarila lepotom i umom, mogla je da zadovolji sve svoje potrebe, ali nije mogla da nađe zamenu za muža. Muškarci su se brzo vezivali za nju, a njoj je baš to najviše smetalo. Zato se poslednje dve godine stalno selila iz mesta u mesto, obaveštavajući muža gde se nalazi.

Nesvesno je, gledajući se u ogledalu, počela da miluje prvo usne, pa vrat... sve dok joj ruka nije kliznula u nedra. Dr-

htavim prstima dodirnula je nabujale grudi. Osetila je kako je obuzima poznata jeza. Bradavice na njenoj dojki kao da su samo čekale dodir prstiju iskočiše i prkosno zategošu svilu koja ih je sputavala. Sju veštim pokretom skide bluzu.

Njene grudi blesnuše u svoj svojoj lepoti. Sju ih je dugo posmatrala u ogledalu, a onda počeo sve žustrije da ih miluje i steže. Jecaji bola i strasti počeo da je potresaju.

— Oh... Al... što nisi ovde... Al ALLLLL!

Bacila se na prostrani ležaj. Gotovo je iskidala haljinu sa sebe. Telo joj je drhtalo od želje i neutoljene strasti. Rukama je preletela preko svog tela.

Posle nekoliko minuta, sva oblijena znojem i lica zagnjurenog u veliki jastuk, tiho je jecala.

Umesto da je smiri, milovanje je još više razbuktało strast u njenim grudima. Kada se prevrnula na leđa, njen glatki trbuh poigravao je grčeci se od želje.

Besno skoči iz kreveta i otrča u kupatilo. Sedela je u kadu sve dok hladna voda ne izazvala drhtavicu u njoj. Bar za izvesno vreme uspela je da povrati mir. Dobro se obrisala, obukla novu haljinu i odlučila da se prošeta pre spavanja.

Prolazeći nekoliko minuta kasnije pored vrata hotelskog re-

storana bacila je kratak pogled u prostoriju. Odmah je ugledala dvojicu stranaca. Onaj plavokosi koji joj je bio okrenut licem privuče njenu pažnju. Bio je lep na onaj muški način. Imao je oštar pogled, preplanulo lice i ono »nešto« što je davno upoznala. Znala je da momak živi od kolta na ovaj ili onaj način.

Nije bila svesna da već čitav minut stoji na vratima i prosto bulji u stranca. Tek kada je portir oslovio, ona se trže.

— Želite li večeru, madam? — upita momak učtivo.

— Večeru? — Da želim.

Sandens Kid je odmah primetio lepu ženu i jednostavno nije mogao da skine pogled sa nje. Jednog trena pogledi im se sretoše. Sju oseti kako joj krv brže struji kroz žile. Taj plavokosi je uzbudio samim pogledom. Šta bi tek bilo...

Stresla se i okrenula glavu na drugu stranu.

— Hej, dečko... pa ti uopšte ne slušaš šta ti govorim! Ako oni tamo, preko puta nas, ne počinju partiju pokera, onda ja ništa ne znam — reče Buč po drugi put.

Uskoro je otkrio razlog ove odsutnosti i tiho zviznu:

— Čoveče, pa ono je... ono je... čist porok — reče gledajući zadivljeno u crnokosu lepoticu.

— Tačno, pametnjakoviću, ona je pravi raj — reče i Kid. Ipak, ostao je miran.

— Kažeš, igraju poker. Lepo, hajde da im se pridružimo.

Govoreći to, on pokupi čašu i flašu i krete prema četvorici lepo odevenih građana.

— Oprostite, gospodo, što moram sam da se predstavim. Moje ime je Hari Longbaf, a ovo je moj prijatelj Kasidi. Zeleli bismo da vam se pridružimo u igre. Jasno, ako se igra u razumne sume...

Ljudi ga pogledaše i »padoše« na njegovo dečaćko lice i otvoren pogled.

— Svakako, džentlmeni, svakako. Da vas upoznam. Ovo je...

Tako se dvojica odmetnika upознаše sa kremom grada Klejtona. Partija poče.

Kid je uglavnom igrao odsutno, čak toliko da ga je Buč diskretno upozorio. Plavokosi revolveraš se samo osmehnu.

— Prijatelju, pa ovo je samo igra. Pare nisu važne.

Razlog njegove odsutnosti i dalje je sedeo za stolom u uglu i ispijao čašu ornog vina. Kada je konačno ustala od stola, Sju je uputila kratak pogled plavokosom momku, pogled rečiti od bilo kakvih reči, a zatim odmerenim korakom napustila restoran.

Posle njenog odlaska Sandens Kid je zaigrao kako ume. Njegovi partneri počеше sve če-

šće da uzdišu i odbacuju karte. Na kraju stari sudija Martin Blesdejl odmače stolicu od stola i paleći lulu reče:

— Mislím da je za večeras dosta. Stranče, vraški dobro igrate poker. Sreća što je ona crnokosa, lepotica u početku plenila vašu pažnju, inače bismo moji prijatelji i ja prošli mnogo gore. Ovako nam ostaje da se nadamo da ćete i sutra sesti za naš sto i pružiti nam priliku da povratimo bar deo izgubljenih para.

Kid se još jednom osmehnu pokazujući dva reda blistavo belih zuba.

— Džentlmeni, bila mi je čast da igram sa vama. Vaš poziv za novi susret prihvatom od srca. Pozivam vas da zajedno ispijemo jednu flašu ovog božanskog pića.

Uskoro nova flaša stiže na sto i konjak učini svoje. Posle sat vremena, Kid i Buč su imali prijatelje u Klejtonu.

III

Iste te noći, daleko u zatvoru u Jumi, trojica muškaraca grubih orta i obraslih u neuredne brade prigušeno su razgovarali koristeći priliku kada bi se stražari udaljili.

— Znači, dogovorili smo se — javi se orijaš duge plave brade i zamršene kovrdžave kose. Pri povratku iz kamenoloma napadamo. Čim se točak

na kolima otkači, ja sređujem vozača, a ti, Ale, stražara. Majk oslobađa konje i posle bežimo.

Plavokosi div je bio petostruki ubica Koleman Dodž. Ovo mu je bio treći put da se nalazi u zatvoru, ali je prvi put »gostovao« u Jumi.

Al Simons se pravio da sluša džina prepuštajući mu ulogu glavnog organizatora i vođe. U sebi se smeškao. Čekao je da dvojica robijaša naprave gužvu. Kada dođe do bekstva, on će sebi biti najpreči. I sam je odavno planirao kako da pobegne iz ovog pakla, ali nije imao ni prilike ni odgovarajuće ljude. Kada su pre tri meseca doveli ogromnog Dodža u lancima, Al je shvatio da je stigao njegov ključ za bekstvo.

— U redu je, Kole, sve si to dobro smislio. Još ako se i ostali odluče da napadnu, naš plan mora da uspe — dobaci on tiho plavokosom divu.

Uskoro razgovor umuče i prostorijom, koja je sa tri strane bila oivičena kamenim zidom, a jednom debelim čeličnim rešetkama, počeo da odjekuje sve glasnije hrkanje. Plavokosi Koleman zaspao je kao najnevinije biće na svetu. Nikada njegov ograničeni mozak nije osećao grižu savesti zbog onih pet ubistava.

Al Simons prepustio se mislima druge vrste. Nije mogao

da spava ni inače, a najmanje uoči velikog bekstva. Njegove misli bile su upućene ženi. Pita se šta sada radi. Prisetio se dana kada su se upoznali. Bilo je to pre nekoliko godina u Montani. Lepa devojka prišla mu je u salunu i zatražila da joj pomogne da pronade ljude koji su joj ubili roditelje. Prvo je hteo da je odbije, ali sjaj njenih zelenih očiju učinio je svoje.

Tako je krenuo sa njom i ostalim momcima bande. Mesec dana potrajalo je traganje, a onda su našli i kaznili napadače. Posle tog događaja Sju se odjednom izmenila. Postala je tvrda. Zato se Al nije ni iznenadio kada mu je predložila da je primi za člana družine.

Zahvaljujući njoj već prvi sledeći napad na jednu rudarsku kompaniju izveden je više nego uspešno uz samo dvatри ispaljena hica u vazduh.

Mesec dana posle toga postali su ljubavnici, zatim su se venčali.

Godine koje su potom prohujale vezale su ih do smrti.

Al se čak nekoliko puta nosio mislju da izvedu jedan veliki posao, da se povuku u miran život daleko od granice. Sju je međutim više volela da žive kao i do tada. Govorila je da će im starost ionako doneti miran život.

Na poslednjem poslu došlo je do neočekivanog obrta. Iako je posao bio siguran, neki prolaznik je prepoznao Simonsa i šerif im je spremio klopku. Dva člana bande su ubijena, jedan ranjen, a Al Simons, koji je pao ispod pogođenog konja, uhvaćen. Sju, koja se nalazila u blizini, htela je da priskoči i pomogne mu, ali je ostala mirna kad joj je on dao znak da se ne meša.

Posle suđenja, na kome je dobio deset godina zatvora u Jumi, Al joj je rekao gde se nalaze pare koje je stekao tokom proteklih godina.

— Uživaj, devojčice, i misli na mene. Jednog dana ću te iznenaditi. Piši mi gde se nalaziš. Naš put još nije završen — rekao je dok je rukama, na kojima su visili teški lanci i lisice, milovao nježno uplakano lice.

— Čekaću te, Ale, budi siguran... — jecala je Sju.

Bilo je to pre dve godine. Od tada je Al iz noći u noć sanjao crnokosu Sju, sećao se nežnosti koje su izmenjivali svih onih noći ispunjenih ludačkom strašću i svaki put se kleo da će iskoristiti prvu priliku da pobjegne iz Jume.

I eto, posle dve godine, prilika je bila tu.

Tek negde pred zoru i nje ga je savladao umor. Pao je u nemiran san. Zato je sa olakšanjem dočekao viklu straža-

ra, koji su ih terali da ustanu i da odmah posle mršavog doručka krenu u onaj užareni kamenolom.

Čitavog dana Al je posebnom snagom lomio kamene gromađe, tovario ih u kola i odvozio na drugu stranu. Izbegavao je da se pogleda sa dvojicom zaverenika. Nije se osvrtao ni na podbadanje surovog stražara Bula Olsona. U sebi se kleo da će ga kad-tad dohvatiti i ubiti kao psa.

— Mora da si nešto lepo sanjao, Simonse, kad danas tako vredno radiš, ha? Pošto si već raspoložen za rad, javićeš mi se kad se vratimo kući. Imam posla za tako vrednog čovku — reče Bul i ispljunu gužvu duvana za žvakanje pravo na Alovu cokulu.

Ovaj se pravio da ništa ne vidi. Zamahnuo je još jače. Teški gvozdeni malj prosto smrvi komad stene.

— Možda si zamislio da je to moja glava? Kaži, prljavi ubice i lopove! Kaži! — ponovi Bul.

Simons je ćutao. Ni mišić se na njegovom licu nije pomerio. Podigao je natovarena kolica i laganim korakom otišao niz kanjon. Kada se deset minuta kasnije vratio, Bul Olson je već maltretirao novu žrtvu.

Predveče, kada se sunce već sasvim naslonilo na vrhove obližnjih planina na zapadu,

robijaši odložiše alatke i stadoše u red da im stražari ponovo stave okove na ruke i noge. Tek tada Al pogleda Kolemana i Stiva Parsona.

Dvadesetak minuta kasnije, baš na jednoj uzbrdici, točak na njihovim kolima odjednom slete sa osovine i kola tresnuše na stranu. Stražar koji je seдео pored vozača izgubi ravnotežu i pade u jarak pored puta. Istog časa na njemu se nađe divovski Koleman i sa dva snažna udarca u teme zauvek ga smiri.

Za to vreme Al Simons odmerenim udarcem okova na rukama onesvesti vozača. Trenutak kasnije već je držao njegovu pušku u rukama.

Možda bi njihov napad prošao i neprimećen da se jedan robijaš iz kola koja su išla ispred njih nije okrenuo i video sve. Dreknuo je nešto nerazgovetno i robijaši iz tih kola navališe na stražara. Odjeknu jedan pucanj, potom još nekoliko.

— Hajde, Stive, šta toliko petljaš?! Podviknu Al momku koji se uzmuvaao oko uznemirenih konja pokušavajući da ih oslobodi vezova. Konačno mu to pođe za rukom.

Al odmah skoči na jednog konja. Stiv i Koleman istovremeno priđoše drugom konju.

— Hej, pa ova životinja će jedva mene moći da nosi — zaključí Koleman. — Ti mo-

raš da se snađeš, malecki! — dobaci Stivu i skoči na leđa životinje.

— Čekaj, ne možeš tako...

Uzalud je Stiv vikao i... Koleman obode konja i pojuri za Alom, koji je već počeo da zamiče u obližnji splet jaruga.

Simons se nije osvrtao da vidi ima li nekoga iza njega. Bilo mu je svejedno da li će njegovi ortaci uspeti ili ne, kao što mu je bilo svejedno da li će ga juriti stražari. Najvažnije je bilo da odmakne što dalje. Zaustavio je konja tek dva sata kasnije i sačekao Kolemana.

Koleman jednim trzajem uzde u mestu ukopa premorenog i penom okupanog konja i skoči na zemlju. Odmah se izvali koliko je dugačak.

— Ha, šta kažeš? Zar nismo dobro izveli ovo?

Simons samo klimnu glavom u znak odobravanja.

— Znaš, morao sam maleckog da ostavim. Nismo mogli na jednog konja — reče Koleman ni pokajnički, ni pravdajući se. — Uostalom, nas dvojica smo dovoljni jedan drugom — nastavi.

Umesto komentara, Al mu nešto kasnije reče:

— Daj mi svoj kolt, Kolemane.

Džin krete da poslušá, ali se onda u njegovim očima odjednom rodi sumnja.

— Zašto? Imaš pušku — reče opasno tihim glasom.

— Kolemane, kako puškom da skinem okove i sebi i tebi?

Div je nekoliko trenutaka ćutke posmatrao ortaka sa roblje, zatim okove na svojim nogama i rukama i, konačno, one koji su sputavali Simonsa.

— Ah, to! U redu, partner. Sačekaj samo da prvo ja smaknem ovu gvožđuriju.

Trenutak kasnije tri hica zaparaše večernji mir. Uz zveket, lanac sa nogu tresnu na tvrdo tle.

— Hej, Ale, šta misliš da ostavim ovaj lanac na desnoj ruci, može da posluži kao oružje bar neko vreme. Skinuću ga kad stignemo u neko naselje.

Simons je ćutke iz magacina puške izbacio tri metka. Dva je ostavio. Bez reči pruži ruku i prihvati kolt. Pažljivo je nanišanio. Kada je zamukao i poslednji, četvrti hitac, njegove ruke i noge bile su slobodne. Na desnoj ruci, kao uspomena iz Jume, mutno se presijavao čelik lisice koju nije uspeo sasvim da zbaci.

Simons vrati kolt Kolemanu. Ovaj i ne gledajući vrati oružje za pojas. Bez reči su potražili bolje mesto i polegali. Simons je bio siguran da su dobro izmakli poteri. U svakom slučaju, na putu su ostavili dovoljno posla stražarima bar

za sledećih nekoliko sati. Sa ona dva sata koja su proveli jureći što dalje od zatvora, imali su priličnu prednost. U svakom slučaju dovoljno da odmore konje a i sami prikupе snagu za dalje putovanje.

Još kada se oslobodio okova, Al je počeo da se premišlja da li da odmah napusti Kolemama ili da sačeka sledeći dan. Konačno zaključio da je bolje da noć provede mirno nego da razmišlja o priglupom džinu i sanja da li će mu odnekud iz mraka skočiti za vrat.

Kada je svanulo, Simons počeo da sedla konja. Završio je posao upravo kad se Koleman probudio.

— Hej, kuda toliko žuriš? Čekaj, sad ću i ja! — reče ustajući i trljajući utrnula mesta na leđima.

— Kolemane, ovde se rastajemo. Ja idem sam.

— Rastajemo... ideš sam... Kako?

— Ovako — uzvрати Simons i skoči u sedlo.

— Stani, ne možeš! — povika div.

— Zašto ne mogu, Kolemane? Da nećeš da pucaš u mene?

Div bez reči poteže kolt. Ludacki sjaj ukaza mu se u oku. Zategao je kokot i povukao oroz, ali igla udari u prazno. On besno počeo da povlači iznova kokot, ali svaki put rezultat je bio isti.

— Znači, tako, Kolemane? Ti bi me ubio samo zato što želim da budem sam? Razočarao si me, prijatelju. Eto, taman sam mislio da podelimo ova četiri metka, koliko mi je ostalo, ali sada vidim da ti to ne zaslužuješ. Adios! — reče Simons i krete.

Koleman tresnu šešir o zemlju i poče da psuje. Pominjao je i nebo, i zemlju, i sve svece, i Simonsove pretke. No, sve je bilo uzalud.

— Simonse, naći ću te, kunem ti se...

Al zauzda konja i polako se okrete. Pošto bolje namesti šešir zgužvanog oboda, oštrim glasom reče:

— Slušaj Kolemane i dobro otvori uši. Ne idi za mnom i ne traži me. Bolje je za tebe, veruj mi. Uostalom, tamo gde ja idem, ima mesta samo za jednog. Zato me poslušaj i kreni svojim putem. Iskoristi priliku što ti poklanjam život i ostavi me na miru. Jasno?

Koleman je buljio teško shvatajući šta to govori taj visoki mršavi jahač mrkog, opasnog pogleda. I baš taj pogled bio je rečitiji od svih izgovorenih reči. Po njemu je shvatio šta ga čeka i on rezignirano sede u prašinu.

Tako je bolje, momče. Ti si jak i sposoban. Hvala ti na pomoći. Siguran sam da ćeš se snaći i bez mene. Pa, zar

nás nisi oslobodio Jume? — dobaci Al i obode konja.

Simons je već odavno nestao sa vidika kada se Koleman odlučio da osedla konja i napusti logor. Nije znao na koju će stranu, pa pusti konja da ide ravno napred i sam bira put.

Kako je odmicao, tako je i njegova želja da krene za Alom i osveti mu se sve više jenjavala. Uostalom, zaključio, bolje da krene u stari kraj. Tamo je znao i gde da se sakrije i gde da nađe ono što mu je potrebno. Na potere nije ni mislio. Ako ga čak i uhvate, opet će pobeći. Znao je posle Jume da za njega nema zatvora iz kog ne bi mogao da pobegne. Sada mu je prva misao bila da nađe neki ranč ili farmu, dobro se najede, nabavi municiju i boljeg konja. Onda će sve biti lepše i lakše.

IV

Al Simons je uživao dok su ga sunčevi zraci grejali po leđima. Čudno, razmišljao je, kako i sunce drukčije greje kada je čovek na slobodi. Tamo, u kamenolomu u Jumi sunce je bilo smrtni neprijatelj zatočenicima. Mnogi su umrli pod vrelinom njegovih zraka. A, evo, ovog jutra, dok je jahao prostranom ravnicom, mestimično kamenitom i peskovitom,

mēstimično obraslom visokom travom, isto to sunce vraćalo je u život svaki njegov mišić, svaku tetivu.

Najradije bi podbo konja i naterao ga u galop, ali je znao da ovu tegleću životinju mora da štedi dok ne dođe do boljeg konja. Konji su, uostalom, bili njegova slabost.

Tek kasno po podne istog dana ugledao je slabašan tračak dima duboko u kanjonu čijom je ivicom hodao vodeći kljuse za sobom. Pitao se nije li to vatra nekog lovca ili, možda, neki ranč. Nastavio je da ide ivicom kanjona još dobar sat pre no što je ugledao prostranu brvnaru i izvor iz koga je voda prosto kuljala i oticala kroz gustom travom obraslu dolinu.

U koralu, kojih dvadeset-trideset metara od brvnare, ugledao je desetak konja. Njegovom iskusnom oku nije promaklo da je reč o rasnim, još poludivljim mustanzima. Srce mu brže zakuca pri pogledu na te lepotane. Istog časa je odlučio da se domogne jednog po ma koju cenu.

Dugo je pogledom tražio pogodno mesto za spuštanje u kanjon, ali je na kraju morao da se pomiri s time da će morati još dugo da pešači dok ne stigne do kraja grebena sa koga je nešto manja strmina dozvoljavala čoveku da koliko-toliko bezbedno siđe na dno

kanjona. Kada je konačno stao na ravan teren, mrak je počeo da pokriva okolinu.

— Bolje je ovako — šaputao je Simons. — Po mraku će me teže primetiti.

Dok se okoreli razbojnik prikradao skrivenom ranču, braća Koltrejn, ukrotitelji i lovci na mustange, spremala su se za počinak posle napornog rada.

— Mislim da bismo koliko prekosutra mogli da pređemo u logor i počnemo da krotimo ono krdo koje smo jutros ulovili — javi se stariji Milton.

— Slažem se, Milte — uzvratí Džek, tri godine mlađi. — Mislim da smo ovog puta imali vrašku sreću. Samo za onog crnog ždrepcu dobićemo koliko za omanji dželep konja.

— U pravu si. Prvo sam mislio da ga zadržim za sebe, ali su nam potrebne pare.

Nastavili su razgovor za stolom dok su tamanili pravo brdo tek ispečenog srnećeg mesa.

Odjednom noćnu tišinu prekidale besno lajanje velikog ovčarskog psa.

— Do đavola! — opsova Simons kada je gotovo nagazio velikog čupavog ovčarskog psa koga do tada nije primetio.

Velika životinja se propinjala preteći da pokida lanac. Al već poteže kolt spreman da ubije psa, ali se seti da u bujencetu ima samo četiri metka. Odluči da se posluži ve-

likim kamenom. U tom trenutku vrata na brvnari se otvoriše i on šmugnu u mrak.

— Hej, Čupavi, šta si se pomamio, smiri se! — naredi Džek, koji je odgajio psa.

Životinja za trenutak prestade da laje, ali se ubrzo ponovo ogласi.

Džek Koltrejn odluči da pođe i vidi šta je uznemirilo velikog ovčarskog psa. Prvi put u životu nije se okrenuo da iznad dovratka uzme dvocevku, a kako je opasač sa koltom skinuo čim su se vratili u brvnaru — krenuo je u noć nenoružan. Tu neopreznost skupo je platio već posle nekoliko minuta.

Pošto je pomilovao psa po glavi, on krene na onu stranu na koju je pas bio okrenut. Načinio je samo tri koraka kada se iza njegovih leđa, kao da je iznikla iz zemlje, podigla silueta nepoznatog napadača. Drška kolta ga iz sve snage pogodi iza uva. Dok je padao pomračene svesti, nov udarac pogodi ga po slepoočnici. Krv ga obli i on se bez glasa sruči na zemlju.

Pas počeo još žešće da zavija i cima lanac. Čavao kojim je lanac bio prikucan za deblo najzad popusti i pas istog trenapolete na Simonsa. Iznenađen, razbojnik nije uspeo da okrene kolt. Pas je već bio na njemu kidišući pravo na njegov vrat. Ne razmišljajući, Si-

mons podmetnu ruku i snažni zubi sudariše se sa ostatkom okova. Razbojnik potraži po mraku kolt koji mu je ispao iz ruke prilikom sudara, ali nije uspeo da ga napipa. Pas ponovo navali. Dok je jednom rukom držao snažne čeljusti na odstojanju, Al nekako izvadi nož i sjuri ga životinji u slabine.

Urlik bola dopre do Milтона. On najzad ustade, dohvati pušku i izađe pred vrata.

— Džeki, gde si? Javi se! — povika snažnim glasom.

Jedini odgovor bilo je cviljenje psa, koji, iako teško ranjen, nije odustajao od borbe. Bol kao da mu je ulio novu snagu. Ovog puta naleteo je na kuršum. Al je konačno napipao dršku kolta i bez razmišljanja ispalio metak. Bio je izujedan na nekoliko mesta, uplašen i besan. Sada mu je bilo svejedno koliko će ljudi istrčati iz brvnare. Pucaće dok bude imao municije.

Istog časa kada je kuršum pogodio vernu životinju, Milton, koji je držao otkočenu pušku u rukama, nanišani iznad plamena iz cevi kolta i ispalio jednu cev. Psovka koja je usledila potvrdi mu da je nešto olova zakačilo uljeza.

— Ne... ne pucaj više, predajem se! Ranjen sam — molećivim glasom vikao je nepoznati.

Bila je to samo varka. Iako ga je nekoliko kuglica zakačilo po ramenu i glavi. Al Simons bio je daleko od ranjenog čoveka. Još dok je govorio, nategao je oroz na koltu. Ne pomerajući se i ne nišaneći, upravi cev oružja prema silueti sa puškom u rukama. Čovek mu je stajao kao na strelištu obasjan svetlom iz brvnare.

Hitac planu i Milton se trže kad ga kuršum pogodi iznad kopče na kaišu. Refleksno zgrči prst i roj kuglica izlete iz puščane cevi, ali umesto prema uljezu odlete put neba. Kada je pao na zemlju, ukrotitelj konja bio je mrtav.

Pošto je proteklo već nekoliko minuta, a iz brvnare se više niko nije pojavljivao, Al zaključio da tamo više nikog nema. Zato ustade, otrese prašinu sa odela i krete prema izvoru. Dugo se umivao i ispirao ujede na rukama, a zatim i mesta na kojima ga je zakačila sačma. Uverio se da ni jedna povreda nije opasna.

Kada se našao u kući, on spazi jelo na stolu i odmah navali. Tek kada je utolio glad i popio nekoliko dobrih gutljaja viskija iz krčaga, on odahnu. Dohvatio je koltove braće Koltrejn i izabrao bolji. Nešto kasnije je u grubo istesanom ormanu našao kutije municije. Veselo je zviždukao. Dva sata kasnije, posle još nekoli-

ko gutljaja viskija, ispružio se na jedan ležaj i zaspao čvrstim snom prvi put posle dugog, dugog vremena.

Probudila ga je njiska konja i komešanje u koralu. U prvi mah nije znao ni gde je ni šta se zbiva, a onda se brzo svega prisetio. Dohvati kolt i pritrča prozoru. U prvi mah ništa nije video, a onda mu pogled pade na staru, olinjalu pumu. Zgrčena, nekoliko metara od korala, spremala se da skoči. Simons bez oklevanja istrča u dvorište i ispali nekoliko hitaca u žutosivu zver. Lepo je video kako kuršumi dižu oblačiće prašine na krznu zveri. Puma odskoči i izvrnu se na bok.

— Žao mi je, prijatelju, ali ja sam prvi ugledao ove lepote. Da si došao kasnije, ne bih imao ništa protiv. Ovako...

Gurnuo je nogom mrtvo telo, onda ga dohvatio za zadnje šape i odvukao dalje od korala. Kada se vratio, konji su još bili uznemireni.

— Mir, maleni... mir. Nema više pume. Ja brinem o vama. Samo mirno — govorio je nežnim glasom.

I zaista, konji se veoma brzo umiriše. Nastavio je da im tepa i zvižduće prelazeći preko ograde korala.

Čitavo prepodne proveo je baveći se oko konja. Odabrao je jednog riđana dugih vitkih

nogu, snažnih grudi i male plemenite glave.

Istog dana, kasno posle podne, uzjahao je riđana i krenuo prema izlazu iz kanjona. Bacio je još jedan pogled na dvojicu Koltrejnovih i zauvek napustio mali ranč.

Odlučio je da krene prema jugoistoku. Poslednje pismo, koje je od Sju dobio pre dva meseca, bilo je poslato iz Klejtona u Nju Meksiku. Možda će se još nalaziti tamo kad on stigne.

Poterao je konja u trk. Dok ga je vetar šibao po licu, on počeo da zamišlja trenutke koji su ga očekivali u zagrljaju lepe crnokose žene.

V

Sandens Kid zabaci ruke iznad glave i uhvati se šakama za mesingani okvir velikog kreveta.

— Kažem ti, moram da je imam. Zar nisi video one oči, čoveče? Iz njih prosto izbija strast, vatra i poziv — reče po treći put tog jutra.

Buč se samo smijuljio. Znao je šta te reči znače. Znao je da to Kid samog sebe ubeđuje pre nego što krene u osvajanje crnooke lepotice.

— Šta je, zašto se cerekaš? Hoćeš da kažeš da ona...

— Ne, dečko, neću ništa da kažem. Čudim se samo što toliko oklevaš. Jednu noć si već

propustio. Šta ako ona nekog čeka?

Kid se zagleda u ortaka.

— Vidiš — nastavi Kasidi — na to nisi pomišljao. Kažem ti, dečko, ona te želi, čak sam i ja to video. Diži se i kreći.

— Misliš, sad? Tek je deset sati. Nema smisla.

— Kide, vreme prolazi — dobaci Kasidi umesto bilo kakvog komentara.

Kao da ga je neko bocnuo, Sandens skoči sa kreveta.

— Do vraga, imaš pravo. Kao da je važno da li je noć ili dan. Odoh ja — reče kada se nešto kasnije obrijao i udesio.

Buč mu samo namignu šeretki i okrete se na drugu stranu.

Kid prvo svrati u restoran, naruči flašu konjaka i flašu šampanjca i punih ruku krete prema sobi u kojoj je stanovala Sju.

Kada je kucanje na vratima odjeknulo i treći put, Sju na brzinu ogrte svileni ogrtač preko još vlažnog tela i krete prema vratima.

— Da, ko je? — reče prilično grubo.

— Možda vaša sreća. Zadovoljstvo u svakom slučaju — uzvрати Kid osvrćući se levo i desno niz hodnik.

Nešto u glasu nepoznatog drznika natera Sju da zadrhti. Odluči da ipak otvori i odbru-

si mu. Naglo je otvorila vrata i zastala otvorenih usta.

Pred njom je stajao onaj plavokosi momak sa osmehom na usnama. U rukama je držao dve flaše pića. Još se premišljala šta da mu kaže, kad je on preteče.

— Znam da nije ni vreme ni način da se ovako pride jednoj dami. Međutim, ima ono »nešto« što ne priznaje nikakve obzire i uobičajene procedure. Ovog puta to »nešto« je vaša nebeska lepota i ono što je ona probudila u meni. Dakle...

Njegovo »dakle« bilo je i pitanje i odgovor. Nesvesna ili ne bar sasvim svesna onoga što radi, Sju se povuče korak i tako ga ćutke pozva da uđe. Rukama je ovlaš pridržavala krajeve ogrtača koji je više otkrivao nego pokrivao, pogotovo na grudima i stomaku gde se tanka svila prilepila uz mokru kožu.

Sandens uđe, zatvori nogom vrata i spusti flaše na stočić pored kreveta. Skide šešir i njegova bujna plava kosa zasija. Osvrnuo se i pogledom potražio čaše.

Sju je i dalje ćutala nemoćna da nađe prave reči. Poželela je ovog momka čim ga je ugledala, a sada je on tu u njenoj spavaćoj sobi dok ona stoji gotovo gola pred njim.

— Ja... vi... zašto ste... —

poče da muca kao kakva devojčica.

Kid se nasmeja.

— Čemu reći? Oboje želimo isto od kada su nam se pogledi sreli. Bilo šta da se kaže samo će pokvariti lepotu svega. Dakle, konjak ili šampanjac?

Ona pokaza rukom na konjak i pride bliže. Kada je pružila ruku da prihvati čašu, ogrtač se otvori i Kid ugleda najlepše grudi u svom životu.

Kucnuše se i ispiše piće do dna.

— Bože moj, pa to je nešto naj... — počeo Kid.

— Čemu reći? — uzvratila Sju. Jednim pokretom ramena smače ogrtač, koji polete naniže, ali ga ona vešt看 pokretom zadrža na kukovima.

Nekoliko trenutaka, dok joj se čudan plamičak palio u očima, posmatrala je žudnju koja se sve više ogledala na Kidovom licu, onda otvori šake i ogrtač pade oko njenih nogu.

Njena nagost blesnu svom lepotom. Kada se pomerila prema krevetu, grudi joj zaigraše. Sela je na krevet, savila noge i pružila ruku sa praznom čašom prema Kidu.

On prvo krete da joj naliže piće, ali onda spusti flašu, zbacila sako sa sebe i jednostavno skočila na krevet.

Počeo je divlje da je ljubi. Ona mu je uzvraćala istom merom i pokušavala da ga os-

lobodi košulje i pantalona. On se istrže iz njenog zagrljaja i stade kraj kreveta.

— Dovoljno sam veliki da sam skinem pantalone i gaće — reče dok ga je ona zbunjeno gledala.

Tek tada videla je ožiljke na njegovom telu. Bili su to karakteristični tragovi kuršuma i noža. Sada je bila sigurna da se nije prevarila. Momak je pripadao onoj retkoj opasnoj vrsti ljudi. Baš onoj koja je najviše privlačila.

Nije više imala vremena da razmišlja jer je Kid opet bio kraj nje. Kada je osetio njene bradavice na svojim grudima, smeo je da se zakune da ga je udarila struja. Njene usne bile su vrele kao žar, koža glatka i mirisna kao i kosa koja ga je golicala po licu i uvu.

Tiho je ječala dok je uzimao, a nekoliko trenutaka kasnije zajeca i čvrsto obavi svoje lepo vajane noge oko njegovog struka.

Kid je želeo da ovaj zagrljaj potraje večito.

Kada je dostigla vrhunac zadovoljstva, ona mu zari zube u rame.

Izvesno vreme ležali su nepomično, bez reči. Strast je još buktala u njihovim venama. Ona pokuša da se bar za trenutak odvoji od njega, ali je njegov stisak bio prejak. Ljubeci joj grudi, natera je da se vrati na staro mesto i da mu

uzvрати milujući ga po celom telu. Kid nije mogao da se zasući njenih čvrstih, zrelih grudi sa bradavicama koje su pretila da se raspuknu i rascevtaju kao pupoljci ruža. Stomak joj je podrhtavao pod dodirom njegovog dlana, kukovi su se uvijali i lomili kao telo zmije, sve to dovodilo ga je do bezumlja. Imao je toliko žena u životu, ali retko kad, možda i nikada, ovakvu.

Sju mu obujmi lice rukama i strasno ga poljubi. Njen jezik palacao je po njegovim ustima paleći svakim dodirom novu vatru. Na kraju, ona se nađe na njemu. Gledala ga je odozgo kao da ga prvi put vidi. Oči su joj bile mutne, kosa zamršena.

Osetila je kako se njegova muškost ponovo budi i ona se pomeri taman onoliko koliko je bilo potrebno da se još jednom spoje. Isprva njeni pokreti bili su umereni, spori. Kao da nije znala šta želi. Međutim, kad je Kid obuhvati šakom oko struka, ona prosto podivlja. Njihov ljubavni zagrljaj ličio je na borbu smrtnih neprijatelja. Kao da su jedno drugo hteli da unište svojom strašću. Svileni čaršav kliznu sa kreveta na pod, a s njim i njihova isprepletana tela...

Kada se probudila, Sju shvati da je sunce već zašlo i da se mrak polako spušta na ulice Klejtona. Ona se protegli,

a onda pogledom potraži svog ljubavnika. Htede da ga zovne, ali se onda seti da mu čak ni ime ne zna. »Nije valjda tek tako otišao« pomisli, a nago-veštaj besa i povređenosti počne da je obuzima. Ustala je i otišla u kupatilo. Dok je koračala, noge su joj podrhtavale. To je podseti na časove koje je provela u zagrljaju nepoznatog plavokosog.

— Moram još koji put da ga vidim — prošapta samoj sebi dok se spuštala u kadu punu tople vode.

Kada se sat kasnije dobro istrljala mekim frotirom, odenu se i krete na večeru. Tek tad je osetila glad i žeđ. Čim je zauzela svoje stalno mesto za stolom, počne da traži plavokosog. Njega, međutim, nije bilo. Umesto njega, učini joj se da je prepoznala momka koji je sa njenim nepoznatim ljubavnikom prošle večeri sedeo za istim stolom.

Buč uhvati njen pogled i nakloni se uz osmeh. Njoj se učini da je u njegovom pogledu pročitala da zna šta je bilo između nje i onog plavokosog, i ona uvređeno okrete glavu na drugu stranu. Buč zbunjeno sleže ramenima i posveti se bifteku.

Sju je još dugo posle večere sedela uz čašu vina nadajući se da će se plavokosi pojaviti. Čak joj je bilo krivo što nije uspostavila kontakt sa

njegovim prijateljem. Najzad ustade i vrati se u sobu. Nekoliko minuta besno je šetala po sobi, onda strže haljinu sa sebe. Potpuno gola bacila se na krevet.

Dva sata kasnije, dok je spavala, Kid polako okrete kvaku i uđe u sobu. Odmah je zaključao vrata i prišao krevetu. Sju je i dalje ležala naga. Mesčina koja je kroz otvoren prozor padala po krevetu obasjavala je svu njenu lepotu.

Kid počne da se svlači ne skidajući oka sa usnule lepote. Nije se ni pomerila kada se opružio pored nje. Otvorila je oči tek kada je poljubio. Pokušala je da okrene glavu na drugu stranu, da nešto kaže, ali su je njegove ruke već milovale po najosetljivijim mestima oduzimajući joj i snagu i volju da uradi bilo šta drugo osim da mu se prepusti i uzvрати milovanje.

Kada su utolili žudnju, Sju se dobro čuvala da ne zaspi. Morala je da sazna ko je njen ljubavnik.

— Ko si ti?

— Čovek koji te trenutno ljubi — uzvрати Kid.

— Ozbiljno te pitam... Ne znam čak ni kako se zoveš.

— Zar ti je to važno?

— Možda jeste. I pored svega, ja ipak nisam devojka kojoj je svejedno s kime će da legne — reče Sju uvređeno.

Nije njoj smetalo toliko ponašanje njenog ljubavnika, koliko činjenica da se odmah podala ne upitavši ga ni ko je, ni šta je. Još više je zabolelo to da se do tog trenutka uopšte nije setila svoga muža. Želela je nepoznatog, ali je dobro znala da će sve morati da prekine pre nego što se Al bude javio.

»On je još u Jumi«, sinu joj kroz glavu i ona se za trenutak smiri.

— Moje ime nije tajna i nema razloga da se ljutiš zbog toga. Zovem se Hari... Hari Longbaf. Da li si sad zadovoljna?

— Čime se baviš... Hari?
— reče Sju sada već izmenjenim glasom naslanjajući glavu na njegov stomak.

— Bankama, železnicom i sličnim poslovima — odgovori Kid, setivši se kako je jednom prilikom Buč objasnio njihovo »zanimanje« nekim poslovnim ljudima.

Sju se nasmeja.

— Da si bilo šta drugo rekao, pre bih poverovala. Biznismen?! To je smešno! Hari, momak kao ti pre živi od revolvera nego od poslovnih razgovora — smejala se Sju.

Sandens joj uzvрати osmehom.

— Draga, ja nisam ni rekao da sam biznismen.

Ona se uozbilji. »Nije biznismen, pa to onda znači...«

— Hoćeš da kažeš da si... da si...

Nikako nije mogla da prevale preko usta reč bandit, lopov ili nešto slično.

— Draga, moj ortak i ja smo na ratnoj stazi sa železnicom. Zato ih olakšamo svaki put kad nam se za to ukaže prilika. Što se banaka tiče, pa, znaš, nije lako stalno juriti za vozovima. U banke svratimo kad nas potera velika muka — objasni Kid, i sam zbunjen što jednoj ženi tek tako priča o svom poslu.

Čekao je da vidi kako će reagovati.

— Interesantno. Veoma interesantno. Čim sam te videla, osetila sam da si jedan od onih opasnih momaka — reče Sju.

— A šta ti znaš o opasnim momcima, devojčice?

— Tvója devojčica je puno toga videla u životu, Hari. Už put, ime mi je Sju. Takve kao ti mogu odmah da prepoznam.

— I šta sad? Hoćemo li i dalje da pričamo ili...

— Ili? — reče Sju izazivački.

Do prvog sivila više nisu progovorili ni jednu reč.

VI

Devojka nežnih plavih očiju odmače se od zavesa i pri-trča vratima kada se iza male bašte pojavi sedokos čovek

obučen u besprekorno čisto i ispegvano odelo.

— Oh, deda, jedva sam čekala da se vratiš! — reče devojka grleći sedokosog čoveka.

— Polako, devojčice, polako, Margaret! Bila si sama samo dva dana. Uostalom, nisi ni bila sama. Gospođa Hopkins ti je pravila društvo — uzvрати starac milujući devojku po kosi.

— Šta je bilo? Zašto si morao da ideš u okrug?

— Ah, ništa važno. Guverner je hteo da se posavetuje sa mnom. To je sve.

— Sigurno nije ništa važno? Činilo mi se da si bio malo zabrinut kada si pošao na put.

Starac je umiri, zatim zamoli da mu pripremi kafu i doručak.

Starac je bio sudija Martin Blesdejl, koji je već godinu dana bio u penziji. Njegov poslednji slučaj bilo je suđenje Alu Simonsu. Posle toga sudija se povukao i preselio na jug u Nju Meksiko, u Klejton, i ne sluteći da će ga sudbina baš u tom gradu ponovo povezati sa čovekom koga je osudio na dugogodišnju robiju.

Sav život stari sudija posvetio je svojoj unuci Margareti, koja je rano ostala bez oca i majke. Otac joj je poginuo u obračunu šerifa sa napadačima na banku, a majka, još mlada žena, odlučila je da sa

drugim čovekom potraži sreću. Svoju dvogodišnju devojčicu ostavila je dedi na čuvanje.

Margareta je bila pametna devojka i lako je završila školu. Zelela je da se posveti učenju dece. Bilo je samo pitanje dana kada će početi da radi u školi u Klejtonu.

Dok je pijuckao kafu, sudija je ispod oka posmatrao svoju unuku kako posluje oko stola. Nekoliko puta opipavao je pismo koje je sakrio u unutrašnji džep kaputa. Baš to pismo bilo je razlog njegovog puta do guvernera.

Guverner, njegov stari prijatelj i kolega, saznao je za Simonsovo bekstvo iz Jume i odmah požurio da obavesti sudiju Blesdejla o tome.

— Znaš, Martine — rekao mu je kada su se pre dva dana sreli u guvernerovoj kancelariji — možda to ne mora ništa da znači, ali, kada su u pitanju ljudi kao što je Al Simons, bolje je da budemo oprezni. Dakle, on je pobegao i za sada nemamo pojma na koju je stranu krenuo. Možda nikada neće doći u Klejton, ali je možda već na putu da tamo stigne. To je sve što znam. Evo ti pisma koje sam dobio iz Jume.

Čim se odmorio od puta, sudija je seo u prvu kočiju i vratio se u Klejton. Kako da zaštititi svoju unuku? Za sebe se

nije mnogo brinuo. Tu je šerif, tu su i ostali građani. Konačno, on je svoje već proživeo.

— Deda, ti ipak nešto kriješ od mene — trže ga devojčin glas iz razmišljanja.

— Krijem... nešto... ja? Zašto to misliš?

— Zato što si se okrenuo tek kada sam te pozvala po treći put, eto zašto. Reci šta te muči. Znaš da smo i do sada sve rešavali zajedno. Zar možeš da skrivaš svoje brige?

Devojka je stajala ispred nje, ga položivši mu ruke na ramena i gledajući ga svojim bistrim plavim očima.

Starac najzad popusti i reče šta ga muči.

— Ali šta nam može taj... taj razbojnik? Ovo je grad, a ne otvorena prerija. Tu je šerif Majsner. On će se pobrinuti za tog robijaša. Uostalom, možda su ga već uhvatile potere. Vidiš, ja se uopšte ne bojim — reče devojka.

Stari sudija je zahvalno pogleda. Ponosio se tom nežnom i lepom devojkom, jedinim bićem koje je imao.

— Ti si uvek bila moja hrabra devojčica. U pravu si, možda je onaj bandit već i uhvaćen. U svakom slučaju, poći ću do šerifa i reći mu da pripazi ovih dana na strance.

Dvojica stranaca koji su pre dva dana ujahali u Klejton baš tog popodneva imali su prvi susret sa predstavnikom za-

kona u Klejtonu. Sve se dogodilo u trenutku kada je jedan sredovečan čovek pokušao s leđa da ubije jednog od njih.

— Kide, sad ćeš platiti! — začuo je šerif nečiji glas.

Okrenuo se i spazio u sivo odelo obučenog čoveka kako u rukama drži kolt »brizbi«, kojim su se obično služili kockari. Šerif pogleda u pravcu u kom je gledao i napadač iz zasede i ugleda dvojicu stranaca.

U trenutku kada je odjeknuo poziv skrivenog strelca, jedan stranac poleteo je u stranu i u padu munjevito potegao kolt. Onog časa kada je telo dodirnulo daščani trotoar, narandžasta munja sevnu sa njegovog kuka. Hitac zviznu preko ulice i pogodi napadača u **grudi. Metak iz »brizbi«** odlete u stranu i zaustavi se na staklu berberske radnje. Tresak stakla privuče pažnju prolaznika, ali je sve već bilo gotovo.

Tek tada šerif istrže kolt i priđe Sandensu Kidu i Buču Kasidiju.

— Ljudi, predajte mi koltove — počeo šerif Majsner nesigurno i pomalo kreštavim glasom.

Buč već htjede da poslušati, ali se Kid oglasi:

— Zašto tražite naše oružje, šerife?

— Kako zašto? Upravo ste ubili čoveka — reče šerif.

— Koliko vidim, on je još živ. Čak i da sam ga ubio, on je napao mene. To vam je, šerife, ako niste zaboravili, samoodbrana.

Kada je to rekao, Kid se okrenuo i bez reči krenuo put hotela. Šerif se nije usudio da ga pozove i zaustavi. Buč se nasmeši šerifu, dodirnu obod šešira šakom i požuri za Kidom.

— Šerife, momak je u pravu. To je zaista bila samoodbrana — javi se trgovac Miller, koji je čitavu scenu posmatrao sa praga svoje radnje.

Šerif tek tada vrati kolt u futrolu i krete prema ranjeniku.

Krvava mrlja sve više se širila na blistavobeloj košulji i šarenom prsluku.

— Ko si ti, stranče, i zašto si pokušao da ubiješ onog momka? — upita šerif ovog puta odlučnim i strogim glasom.

Ranjenik je ćutao. Šerif ponovi pitanje, ali uzalud. Ranjenik se onesvestio i skljojao na zemlju. Šerif pozva nekoliko momaka koji su se okupili oko mesta obračuna i naloži im da ranjenika odnesu lekaru.

Dok su ljudi odnosili ranjenika, on se zagleda za dvojicom stranaca. Za trenutak mu se učinilo da je negde već video lice slično onom plavokosom revolverašu, ali nikako nije mogao da se seti gde. Odlučio zato da prvom prilikom po-

priča s njime i upita ga za ime i zanimanje.

Još jedna osoba posmatrala je čitavu scenu sa hotelskog prozora. Bila je to lepa Sju Simons. Sada je bila sasvim sigurna da je njen dragan momak koji brzinom misli poteže kolt i nepogrešivo pogađa cilj. Oseti kako u njoj pored divljenja sve više raste i želja da ga ima, sada, odmah...

— Kide, ko je bio onaj tip? — upita Buč kada je sustigao ortaka.

— Kako da znam? Zar ima malo budala koje bi da se proslave ubivši čuvenog odmetnika? — reče plavokosi uz smeh.

— Uozbilji se. Zar stvarno ne znaš ko je?

— Stvarno nemam pojma. Video si i sam da nisam imao vremena za upoznavanje. Čova je povikao moje ime i zapucao. Zar je trebalo prvo da ga pitam za ime i zašto hoće da me ucmeke?

Portir, koji se baš tad pojavio iz svoje lože, brzo šmugnu natrag. Njih dvojica podoše u svoju sobu. Kada su otvorili vrata, Buč spazi na drugom kraju hodnika Sju na vratima svoje sobe. On to došapnu Kidu, ali ovaj ništa ne reče, već uđe u sobu.

— Zar me nisi razumeo? Tvoja dama te je očigledno čekala na vratima. Možda se uzbudila kad je videla kako sređuješ neprijatelje — dobaci

Buč, ne mogavši da izdrži da ne bocne prijatelja.

Kid samo frknu i maši se flaše sa noćnog stočića. Kućanje na vratima prekide ga u pola gutljaja.

— Ako je onaj zvezdonosac, oteraću ga do sto đavola — zapreti Kid i brzo krete prema vratima.

— Nemoj, Kide, sačekaj! — pokuša Buč da ga urazumi, ali je Sandens već povukao vrata.

Umesto šerifa na vratima je stajala Sju sa flašom konjaka u rukama.

— Mislim da će ti ovo sada dobro doći — reče ona i uđe ne čekajući da je neko pozove.

Buč se ljubazno nasmeši lepojoj ženi i odmah joj ponudi da sedne. Kid prvo htjede da prasne, ali pogled na Sju i sećanje na prošlu noć promeniše njegovu nameru.

— Zar nećeš da me upознаš sa svojim prijateljem, Hari?

— Ovo je Buč... Kasidi. Buče, upoznaj Sju — reče Kid kratko.

Sju je nekoliko trenutaka ćutala, a onda kroz smeh reče:

— Imate poznato ime, gospodine Kasidi. Ako se ne varam, tako se zove i onaj... hm... odmetnik.

— Da?

— Jeste, ne mogu da verujem da niste čuli za Buča Kasidija i njegovog ortaka... onog plavokosog revolveraša...

Sandensa Kida.

Istog časa istina joj puče pred očima.

— Gospode, kako, sam bila slepa! Pa, to ste vas dvojica! — gotovo uzviknu žena.

Kid i Buč se zagledaše prvo jedan u drugog, onda u Sju. Po njenom pogledu bilo im je jasno da nikakve laži ne bi mogle da je uvere u nešto suprotno.

— Jeste, devojčice, to smo mi — reče Kid. — Hoćeš li sada da otrčiš do šerifa i zaradiš nagradu koju nude i železnica i Pinkertonova agencija? — dodade suvim glasom.

Sju uvređeno skoči. Čaša koju je držala u ruci polete i razbi se o zid.

— Zar smatraš da sam ja takva? Zar misliš da bih posle svega... mogla tako nešto da uradim?

Gotovo je vrištala. Buč shvati da je najbolje da se izgubi dok Kid i lepojka ne raščiste stvari. Zato pokupi šešir i zaglavi na vrata. Ono dvoje kao da nisu ni primetili njegovo bekstvo.

— Izvini, Sju, nisam tako mislio — reče Kid i sam zatečen svojim rečima.

Zaista, bila je retkost čuti tog okorelog revolveraša i odmetnika da se nekome izvinjava.

Sju je i dalje stajala leđima okrenuta. Pomirljivo je klimala glavom tek kada joj Kid

obavi ruke oko struka i poljubi je u vrat. Tog trena je znala da se nalazi na kritičnoj tački. Znala je da će morati da se odluči između muža i ovog plavokosog odmetnika. Pitala se samo da li da mu odmah kaže ko je i čija je?

Odluči da uvek ima vremena da kaže ono što mora i zato, umesto bilo kakvih reči, pruži mu usne na poljubac.

VI

Al Simons ujaha u naselje sa prvim sunčevim zracima. Gradić nije bio ni veliki ni mali. Nije čak upamtio ni ime koje je pre dva tri minuta pročitao na izbledelej daski gore na brežuljku na kome je počinjala, ili završavala, glavna ulica. Video je tri najvažnije stvari: poštu, banku i — šerifovu kancelariju. Zaustavio je konja ispred brijačnice, istresao prašinu sa pantalona i znojem ulepljene košulje pa ušao u radnju. Bio je prva mušterija tog dana.

Berberin ga ljubazno pozdravi.

— Izdaleka, stranče?

Al samo klimnu glavom, odbaci šešir na čiviluk i smesti se u udobnu stolicu.

— Onda, šta je po volji?

— Sve, brijanje, šišanje i dobro kupatilo. Nadam se da imate kadu i tople vode — reče Simons.

— Svakako, gospodine. Odmah ću kazati momku da vam spremi kadu i vodu. Dok vas ja uredim, sve će biti spremno.

— Čekajte! — zaustavi ga Simons kad je krenuo. — Zovite mi prvo momka. Imam za njega posao.

Kada se sedamnaestogodišnji Harvi pojavio, Al mu pruži nekoliko krupnih novčanica, plen sa ranča braće Koltrejn, i reče kakvu košulju, pantalone, veš i maramu da mu kupi.

— Možda želite i... hm, udobniju obuću — javi se berberin, zatim požuri da doda: — Znate, moj šurak ima prodavnicu, on je pravi majstor za čizme, pa sam mislio...

— U redu je, ali to ću morati sam.

Kada je dva sata kasnije napustio berbernicu, ni sam brijač ne bi smeo da se zakune da je to onaj čovek koji je jutros ušao u njegovu radnju.

Kada je stigao do pošte, dugo je razmišljao kako da javi Sju. Od Klejtona ga je delilo sto milja. Trebaće mu najmanje tri dana do tamo. Mogao bi da pošalje telegram, ali šta ako poštar prepozna ime, pa javi šerifu?

Odluči zato da se uopšte ne javlja, nego da krene na put čim se njegov ridan bude oporavio. Tako je odlučio da ostatak dana i noć provede u naselju, a da ujutro krene dalje.

Vratio se u centar naselja, pronašao restoran i naručio bogovski ručak. Sve do predveče sedeo je za stolom i pijuckao izvanredno domaće pivo.

Kako se zgrada banke nalazila tik preko puta restorana, on je nekoliko puta nesvesno bacio pogled na tu stranu.

Tako je i primetio dvojicu momaka koji su nekoliko puta prošli trotoarom ispred banke bacajući bojažljive poglede kroz otvorena vrata i prozore. Iskusnom razbojniku kakav je bio Al Simons nije trebalo mnogo vremena da zaključiti kako se dva momka spremaju da izvrše svoju prvu pljačku banke. Iznenada donese odluku. Ostavi novac na stolu, stavi šešir na glavu i izađe na ulicu. One dvojice momaka nije bilo na vidiku. Al zato mirnim korakom dođe do banke i šmugnu u uski prolaz kraj njenih vrata. Čekao je dobrih desetak minuta pre nego što je čuo užurbane korake.

— Kole, jesi siguran da ćemo uspeti? — čuo je tih glas.

— Sigurno da sam siguran, idiote. Prestani već jednom da me gnjaviš! Ako ti je prpa, ti odustani. Idem sam.

— Nemoj tako, Kole, znaš da osim tebe nemam nikog. Samo sam te pitao. Idem s tobom. Uostalom, znaš da bolje rukujem koltom čak i od tebe.

— Dobro, ne pričaj više. Idemo sad. Dobro pazi.

Dvojica momaka brzo šmugnuše u banku, i ne primetivši da je još neko krenuo za njima. Taman su izvukli koltove i namakli marame na lica, kad začuše za svojim leđima škljocanje oroza na koltu. Obojica se zalediše. Niko od činovnika još ništa nije primetio. Ljudi su bili zauzeti brojanjem novca. Uskoro će zatvoriti banku.

— Okrenite se polako i bez trikova — reče Al tiho tako da su ga čula samo dvojica napadača.

Kada su se okrenuli, on im dade znak da skinu marame i vrate oružje u korice. Tek tada glasno reče:

— Nadam se, deco, da nismo stigli kasno. Ovi dobri ljudi još rade.

Momci su stajali ništa ne shvatajući. Jedan činovnik podiže glavu.

— Izvolite, gospodine, jeste da je već kasno, ali naša banka vam stoji na usluzi.

— Moji momci i ja imali smo muke da dovde bezbedno donesemo naše zlato. Nadam se da imate ključ od trezora i da će u njemu naša imovina biti sigurna — nastavi Al svoju igru.

— Imate sreće, ser, ključ je danas slučajno ostao kod mene. Moći ćemo da smestimo va-

še zlato — reče činovnik i sa vrata skide lančić sa ključem.

Istog časa, i dalje se smeškajući, Al poteže kolt.

— U redu, momci, otvorite sef i počistite ga. Kad to završite, pokupite i ovaj novac sa stolova.

Još dok je govorio, Al priđe činovniku i iznenada ga tresnu drškom kolta po glavi. Drugi činovnik htjede da priskoči u pomoć svom kolegi, ali ga momak po imenu Kol raspali kundakom svoje skraćene dvocevke i posla u carstvo snova. Treći činovnik, jedan čičica, podiže ruke i mirno sačeka da ga vežu i zapuše mu usta.

Sef je začas bio ispražnjen, a novčanice sa stolova pokupljene.

— Dajte mi tu vreću — naredi Al.

Momci se zgledaše, ali kolt u njegovoj ruci nije dozvoljavao protivljenje.

— Mislili smo da...

— Nemate šta da mislite. Imate li konje? Nemate. Dobro, prvo ćemo to da sredimo. Idemo do štale. Vi pređite na drugu stranu ulice i samo mirno.

Pet minuta kasnije stigli su do konjušnice. Al se dva puta osvrnuo, ali niko nije prilazio vratima banke. Kada je osedlao ridana, Al zatraži od konjušara da mu proda još dva konja za njegove »nove kauboje«

i konjušar požuri da zaradi.

Pola sata kasnije trojica jahača napustiše naselje. Tek posle nekoliko sati jahanja, Al dade znak da se zaustave u jednoj udolini. Odlučio je da tu upozna svoje nove jahače i vidi da li se isplati da ih i dalje vodi, ili jednostavno pobije i zaboravi.

Namerno je kesu sa novcem bacio nemarno kraj svojih nogu, zapalio cigaretu i naslonio se na sedlo. Odmah je primetio kako braća naizmenično čežnjivo bacaju poglede na plen iz banke. Najzad se Kol nakašlja i progovori.

— Kada ćemo podeliti lovu? Mi bismo uzeli naš deo pre nego što pođemo.

Al je ćutao. Kao da nije ni čuo ni video robusnog momka. Ovaj skoči ljut zbog takog ponašanja, zaboravljajući kako ih je nepoznati iznenadio u banci.

— Slušaj, stranče, mi...

Simons ga preseče besnim pogledom.

— Slušaj ti, momče! Slušaj i upamti! Ovde ja naređujem. Pare ćete dobiti ako ja tako odlučim. To je prvo. Drugo, treba da mi dokažete da ste zaista zaslužili ove pare. A, treće, ako mi se sviđite, uzeću vas u svoju družinu.

Momci se zgledaše. Još su se dvoumili da li da se pomire da će biti kako kaže mršavi, žilavi stranac, ili da ipak

okušaju sreću i napadnu ga. Kao da im je čitao misli, što i nije bilo daleko od istine, Al Simons ustade.

— Može i tako, momci. Birajte: revolveri, pesnice ili nož? Izaberite ono gde ste najjači. Meni je svejedno.

Mlađi od braće Džekson, Džoj, koji je sebe smatrao brzim na koltu, krete rukom prema futrolji. Tek je dodirnuo dršku starog »remingtona«, a već je gledao u otvor dugocelog »dragona«.

— Hej, polako, ja... mislim... samo sam...

Dok je momak mucao, Al vrati kolt u futrolu pa ga gotovo u istom trenu munjevito poteže i ispali metak koji momku skide šešir.

— Šta sad ovo ima da znači? — pobuni se Kol.

— Ništa naročito. Samo da vidite šta vas čeka ako izaberete ovo oružje za probu.

Džoj je zadivljeno posmatrao Ala. Na kraju oduševljeno povika:

— Auuuu! Čoveče, pa ovo je neverovatno! Kako si to postigao... brzo je pitao, a oči su mu sijale.

— Praksa, momče, praksa. Znaš, kad živiš od određenog alata, treba da znaš i da ga koristiš. Samo, brzina nije najvažnija. Jeste važna, ali je još važnija preciznost. Poznavao sam momke koji su bili brži od mene, ali sam ih ipak po-

bedio. Gađao sam preciznije.

Jedno vreme je vladala tišina. Onda, osmehujući se, robusni Kol progovori.

— Kakav si na pesnicama? Vi revolveraši čuvate prste...

Al bez reči ustade i skide opasač sa koltom.

— Navali kad budeš spreman — reče nehajno.

Kol brzo skoči na noge. Imao je do tada bezbroj tuča potucajući se sa bratom od naselja do naselja. Znao je, ili je bar mislio da zna sve trikove. Ovog puta je bio siguran da će svojom snagom nadvladati mršavog dugajliju. Krenuo je bez oklevanja, bez najave.

Njegov nalet ličio je na napad mladog bika, ali Simons kao da se nije uzbuđivao. Sačekao je da se momak sasvim približi. Onda se jednostavno maknuo u stranu i sapleo ga. Kol se opruži po prašini koliko je dug. Oblačić prašine podiže se obasjan sjajnom mesečinom. Momak se brzo okrete očekujući udarac nogom, ali se ništa nije dogodilo. Okrenuo se i ugledao stranca kako mirno stoji na tri koraka od njega.

— Ovo nije bilo pošteno, ali platićeš i to! — procedi Kol kroz polustisnuta usta i ponovo navali.

Ovog puta bio je oprezniji. Krenuo je desnicom, da bi u istom času zamahnuo levom

rukom. Bio je siguran da će ovog puta udariti protivnika — ali njegova pesnica prohuja vazduhom na samo santimetar-dva od glave Ala Simonsa. Besan što je promašio, Kol duboko udahnu. Baš trenutak kada se njegov grudni koš širio da primi svež vazduh i kada su se mišići na stomaku olabavili iskoristio je Al da zada tri brza, kratka i surovo precizna udarca.

Kol se presamiti, zamlatara rukama pokušavajući da se za nešto uhvati, a kolena mu klecnuše. Hteo je nešto da kaže, ali nije mogao. Stranac mu je izbio sav vazduh iz stomaka i pluća. Momak počeo da krklja. Mlađi brat priskoči mu preplašeno.

— Kole, šta ti je? Nisi valjda... Nije te valjda tako brzo sredio... — mucao je momak pokušavajući da pridržati brata.

Simons je već opasivao kolt. Onda se spusti na staro mesto. Dobrih deset minuta vladala je tišina.

Momci su bili relativno dobri i poštjeni. Ako budu hteli da slušaju, napraviće od njih dobre pomagače.

— U redu je, momci. Mislim da ćemo biti dobra družina. Evo, za početak i buduće prijateljstvo — reče i dobaci im kesu sa novcem.

Kol izvadi novac posle nekoliko trenutaka i podeli ga na

tri dela. Pošto su svoj deo stmpali u džepove, oni ostatak vratiše u kesu i Džoj ga donese Simonsu.

— Niste me razumeli. Sav novac je vaš. Uostalom, ideja je bila vaša, ja sam samo malo pomagao. Imam ja para, bar za sada, a nadam se da ćemo uskoro krenuti na nov posao. Zato vi zadržite sve. U prvom naselju kupićete nova odela i oružje. Morate da izgledate lepo i, hm, pošteno.

Poslednje njegove reči momci propratiše smehom.

— Ortače, ovaj, šefe — dobaci Kol — mogao bi sada da nam kažeš i kako se zoveš.

— Što da ne, Kole? Ime mi je Al Simons. Imao sam družinu pre nego što su me sklep-tali i poslali u Jumu. Proveo sam u onom paklu dve godine i nekako uspeo da se oslobodim. Treba mi nova družina. Imam puno planova na umu.

— Nisi valjda onaj Simons... Onaj što je... auuu, pa to je strašno! Kole, našli smo čoveka po meri! — ponovo se oduševljavao Džoj.

Kol je bio smireniji.

— Potere te sigurno traže na sve strane. Tu su i poternice. Kako ćeš sve to da savladaš?

Al sleže ramenima. Nikada nije voleo da misli mnogo unapred, osim ako to nije bilo o nekom poslu.

— Nije mi prvi put da me nekakav šerif ganja, a što se tiče poternica — poslednja je izdata pre pet godina, tako da više i ne ličim na sebe. Ništa ne brinite, momci. Hajde sad na spavanje. Pred nama je dug put.

Uskoro mali logor utonu u tišinu. Negde u daljini začu se zavijanje kojota. Uplašen poljski miš strugnu preko Alovih čizama i izgubi se u prvom žbunu.

Lovci i njihove žrtve spremali su se da prežive još jednu noć u preriji.

VII

Petnaestak milja od Klejtona, više prema severu, nalazio se stočarski gradić Fulton. Bio je nalik na stotine drugih, ali se razlikovao po tome što je pripadao mormonima. Bila je to zajednica koja se odavno spustila na jug, osnovala naselje i mirno živela. Čovek kome je pripadala banka i trgovina jedini nije pripadao njihovoj veri. Bio je to Džekson Pil, nekadašnji tužilac u okrugu, sada biznismen.

Ovaj pedeset petogodišnji čovek, još atletske građe i bez trunke suvišnog sala, stalno je bio okružen trojicom revolveraša. Razlog za to bio je jednostavan. Kao tužilac, Pil je mnoge razbojнике poslao na vešala ili dugogodišnje robije.

Sada se plašio osвете njihovih rođaka, prijatelja i članova bandi. Već nekoliko puta na njega su ispaljivani hici, ali je svaki put imao sreće. Dva puta su njegovi momci uhvatili napadače i presudili im po kratkom postupku.

Pil je tog jutra stajao na balkonu svoje hotelske sobe. Iza njega, na prostranom krevetu, ležala je naga Mej Bluberi, devojka koju je zaposlio u banci i koja je odskora postala njegova ljubavnica. Pil se nikada nije ženio niti je osećao potrebu za bračnom vezom. Živeo je slobodno i ponašao se onako kako mu je kad odgovaralo.

Stajao je tako na balkonu i posmatrao gradić koji se tek budio. Dvoja kola kretala su se od ulaza prema trgovini. Bili su to mormoni koji su živeli na farmama u blizini grada. Čudio se njihovim navikama i načinu života, ali ih je poštovao.

Već je hteo da se okrene kad se na ulazu u gradić pojaviše tri konjanika. Znao je da u okolini nema kauboja. Bili su to stranci. Mormone je prepoznavao po karakterističnim crnim šeširima, a jahači su nosili »stetsone« širokih deformisanih oboda.

Pil oseti kako mu hladni žmarci kreću uz kičmu. Tako je bilo svaki put kada bi ugledao nepoznate jahače. Okrete

se i pride vratima sobe. Poteže svileni gajtan i do uva mu dopre zvonjava iz sobe preko puta njegove. Nije prošlo više od desetak sekundi, a na vratima se pojavi bleđunjavo lice njegovog ličnog telohranitelja Krejtona.

— Šta se dešava, šefe? — upita revolveraš hladnim glasom.

— Trenutno ništa. Stižu neki stranci. Neka ih momci pogledaju i neka ti jave — uzvratil Pil prijetnim baritonom.

Njihov razgovor probudio je devojku. Ona se protegli i čaršav se smače otkrivajući male, lepo oblikovane grudi i dobar deo stomaka. Kad ugleda Krejtona ona ciknu i brzo se pokri čak preko glave.

Pil se nasmeja.

— U redu, lutkice, nema razloga za paniku. To je samo Krejton, a njega devojke ne zanimaju. Hajde ustaj, pa na posao. Videćemo se tokom dana — naredi.

Devojka se obavi pokrivačem i šmugnu u sporednu prostoriju, koja je istovremeno bila i kupatilo i garderoba.

Za to vreme Al Simons i njegova dva pratioca zaustaviše konje ispred saluna. Kol i Džoj odmah skočiše sa sedla i krenuše prema vratima. Zastali su tek kada su shvatili da Al još nije napustio sedlo. Okrenuše se. Al je posmatrao ulicu i sa jedne i sa druge st-

rane. Kada je zadovoljio svoju radoznalost, on lagano skoči iz sedla i priveza konja.

— Mislim da smo stigli taman na vreme. Ako me nos nevara, ovo što miriše može da bude samo šunka sa jajima i tek skuvana kafa.

Tek tad se i on i momci setiše da odavno nisu ništa pošteno pojeli.

Polu sata kasnije, zdušno su tamanili jaja i šunku na veliko zadovoljstvo sedokose žene koja ih je služila. Pošto su se dobro najeli i obrok zalili toplom kafom, oni se opustiše na sedištima.

— Ovo je pravi život! — javi se Džoj udarajući rukom po stomaku.

Al se nasmeja. Pomisli šta će momak reći kada bude imao još više para i kada, recimo, bude okusio slast onih posebnih kuća u kojima čovek može da dobije sve što mu duša zaželi.

Taman su se spremali da krenu u obilazak grada i kupovinu, kada se na ulaznim vratima pojaviše prvo dve senke, a odmah potom i dva u crno obučena momka grubih crta lica. Njihova odela ličila su na uniforme, što su u neku ruku i bila. Bili su to ljudi Pila Džeksona, a on je voleo da se oni baš tako oblače.

Elem, dvojica revolveraša samo ovlaš pogledaše strance

za stolom u uglu, a onda odoše do šanka. Iako su i dalje izgledali nezainteresovani, Simons je ipak uspeo da uhvati njihove poglede u ogledalu s druge strane dugačkog bara.

Odmah je znao da su to psi-čuvvari lokalnog gazde. Taj ili je voleo da zna ko mu dolazi u grad, ili se nečeg plašio. U svakom slučaju, bio je veoma oprezan. Znači da je i opasan, zaključio Al.

On dade rukom znak momcima da ustanu i glasno reče:

— Deco, idemo u kupovinu, pa da vidimo šta dalje.

Kada su napustili salun, Al zastade na otvorenim vratnicama da zapali cigaretu. Onda, ne okrećući se, reče:

— Recite svome gazdi da, što se nas tiče, ne treba da brine. Mi smo samo u prolazu.

Ne čekajući da čuje odgovor ili bilo kakav komentar, on gurnu vrata ramenom i požuri za Kolom i Džojem.

— Gazda, momci kažu da su oni stranci samo u prolazu, ali ipak... — Krejton zastade u pola rečenice.

— Šta »ipak«?

— Jedan od njih, onaj mršavi, izgleda opasno. Druga dvojica su neki balavei.

— Možda bi ti želeo da pogledaš tog opasnog? — brzo dobaci Pil, znajući da su opasni momci Krejtonova opsesi-ja.

Krejton oseti žaoku u šefovom glasu, ali ništa ne reče. Za pare kojima ga je Pil prosto zasipao mogao je da otrpi i takve žaoke. Uostalom, što da ne vidi i tog momka. Ma koliko opasan bio, smatrao je Krejton, on je opasniji.

Zato bez pozdrava napusti gazdinu sobu i krete na ulicu.

Džoj i Kol su brzo odabrali odeću i nove čizme. Džoj je prosto drhtao dok je u vitrini tražio odgovarajući kolt. Najzad se odluči za klasičan »45« i sada ga je kao relikviju držao u ruci.

— Ako želite, možete da ga isprobate — javi se prodavac. — Tamo pozadi imate zid i nekoliko flaša. Samo napred — dodade kad vide da se mladić dvoumi.

Tek kad mu i Al klimnu glavom, on krete i ne primećujući da Simons ide za njim. Mladić poređa flaše uz zid i odmače se dobrih petnaestak koraka. Raskrečio je noge, malo se povio u ramenima i desnu ruku spustio tik uz futrolu. Onda iznenada poteže. Ispaljivao je metak za metkom. Četiri od šest flaša pršte u paramparčad.

— Nije loše, ali si mrtav — začu se Alov glas iza leđa.

— Mrtav? Kako?

Al bez reči pokaza na preostale dve flaše i trže kolt. Obe flaše nestadoše smrvljene usijanim olovom.

Kada su se vratili u radnju, ugledaše Kola kako u rukama drži dvocevku velikog kalibra kojoj su cevi tek za centimetar-dva bile duže od cevi kola. On se osmehnu kad ih ugleda.

— Ja nisam tako dobar strelac kao vas dvojica, pa ne želim da reskiram. Ja ću ovim da »očistim« ono što ostane iza vas.

Simonsu se svide što momak ume da razmišlja i samo klimnu glavom.

— Pa, momci, ako ste uzeli dovoljno municije i sve što vam treba, možemo da krenemo.

Izašli su na ulicu. Al odmah ugleda revolveraša koji je nehajno stajao naslonjen na stub kraj kog su bili vezani njihovi konji. Kada su se sasvim približili, Al shvati da je neko preturao po njihovim bisagama. Jedan pogled na bledunjavog revolveraša bio mu je dovoljan da shvati da je to bio on.

— Deco, u ovom gradu ima vašljivih kojota koji vole da njuškaju po tuđim stvarima. Čini mi se da miris jednog od njih čak i osećam.

Dok je ovo govorio, nije čak ni gledao u Krejtona. Ovaj uzdrhta od besa. Mršavi stranac je ili bio lud, ili je stvarno imao petlju.

— Zašto vređaš pošten svet, stranče? Možda si zaboravio

da zakopčaš bisage — javi se on promuklim glasom.

Al je jedno vreme ćutao. Posmatrao je vrata koja su se malo pomerila iza revolveraševih leđa. Iako je od njih bio udaljen desetak metara, a ona u dubokoj senci, jasno je ugledao dve u crno obučene siluete.

— Deco, čini mi se da ćete odmah isprobati nove igračke — obrati se Al Kolu i Džoju. Onda se okrete i prvi put pogleda Krejtona pravo u oči.

Revolveraš nije ni trepnuo. Izdržao je ledeni pogled, ali je istovremeno osetio kako se u njemu nešto leluja, lomi. Osetio je da posle mnogo vremena pred njim stoji pravi dvonožni vuk.

— Meni nešto kažeš, stranče? Koliko se sećam, niko nas nije upoznao, a nepristojno je obraćati se tek tako nepoznatom, zar nije tako?

Simonsov glas šibao je kao bič. Revolveraš pred njim poblede još više, ako je njegovo bledožuto lice uopšte imalo u sebi krvi. Pomerio se od stuba, a istog časa i njegovi ortaci izađoše pred vrata.

— To što se nismo upoznali, pseto, neće ti smetati da upoznaš olovo iz mog kolta! — ciknu.

Sve se munjevito zbilo.

Krejton pljesnu šakom po širokom opasaču i gotovo istog trenutka njegov kolt grunu. Al

oseti kako ga je metak pogodio negde ispod kuka, ali nije imao vremena da misli ni na ranu ni na bol. Odmah je zapucao. Njegov prvi metak pogodi Krejtona iskosa u plećku, jer se revolveraš okrenuo postrance kako bi bio manja meta. Drugi metak bio je još precizniji. Krejton kriknu hvatajući se za vrat. Kolt mu pade u prašinu.

Za to vreme Kol je ispraznio obe cevi u jednog telohranitelja, dok je Džoj izmenjivao olovo sa onim drugim. I jedan i drugi promašili su u prvom naletu, a onda se pokazalo da je Džoj ipak bolji strelac. Pogoden u stomak, njegov protivnik kleče na kolena i zagleda se u krvavu mrlju koja se sve više širila.

Simons je već ponovo punio svoje oružje gledajući na jednu i drugu stranu ulice.

Grupa mormona pojavi se na vratima crkve udaljene do brih pedesetak metara niz ulicu, ali niko nije pokazivao nameru da nešto preduzme.

Čuvar zakona nije bio u naselju već dva dana, i tako je obračun prošao bez mešanja zakona.

Pil Džekson, koji je pošle prvog pucanja zaključao vrata na svojoj kancelariji, priđe prozoru. Sa užasom je gledao kako njegovi ljudi izrešetani padaju u uličnu prašinu. Onaj momak bio je stvarno opasan.

Gotovo se trgao kad se Al približio prozoru.

Kao da je naslutio da se neko krije iza zaves, Al diže glavu i Pil preplašeno ustuknu.

— Bože, pa to je... nije valjda... on... Simons! — procedi Pil prepoznavši razbojnika za čiju se smrtnu kaznu pre dve godine toliko zalagao.

Možda bi se Džekson i odao da tog trenutka Alu nije počelo da se muti pred očima i on skrete pogled na drugu stranu tražeći pogledom svoje nove momke.

— Hej, šefe... ti si ranjen! — gotovo povika Džoj dok mu je prilazio puneći kolt.

Simons je osetio kako mu rana na nozi, visoko, gotovo kod samog kuka, sve više krvari. Nije osećao jake bolove, pa zaključio da je kuršum povredio neki krvni sud.

— Džoj, pogledaj ima li ovde neki lekar — procedi kroz zube.

Momak pohita da posluša. Za to vreme njegov stariji brat priđe Alu i, pošto osmotri ranu, skide svoju novu vratnu maramu. Malo kasnije čvrsto povijena rana prestala je da krvari. Simons oseti olakšanje.

Mej Bluberi, koja je na sporedna vrata izašla iz kuće svog ljubavnika i poslodavca, prosto nalete na Džoja. Ovaj je na sve strane vikao tražeći lekara.

— Izvinite... Tražim lekara — promuca momak.

Mej ga je neko vreme gledala ništa ne shvatajući, a onda počeo odrečno da klima glavom.

— Nema lekara. Mormoni imaju nekog starca koji im pomaže, ali u samom gradu nema doktora. Ako je neko ranjen... mogu ja da pomognem. Znao nekada sam radila kao bolničarka na Istoku.

Džoj je bez reči dogradi za ruku i povuče prema ulazu u salun. Sav zadihan dovukao je raščupanu Mej.

— Momče, nije vreme za takve stvari — pecnu ga brat.

— Ona zna oko rana... Lekara nema — odgovori mu Džoj crveneći.

Pet minuta kasnije, na zaprepasćenje Pila Džeksona, Mej uvede ranjenog Simonsa.

Dok se Al osvrtao posmatrajući bogato nameštenu prostoriju, Mej Bluberi mu se obratila.

— Ovo je kuća gospodina Džeksona... Pila Džeksona. On je...

Al se trže. Ime koje je devojka izgovorila blesnu u njegovom sećanju kao munja.

Trudio se da ničim ne pokaže da se setio o kom je reč. Uspomene koje navališe učinile da gotovo zaboravi na ranu. Na to ga podseti Mej.

— Morate da skinete... pantalone — promuca.

Gotovo mehanički Al smače pantalone i leže na otoman. Nije osetio čak ni kada je Mej počela da ušiva prilično dugačku posekotinu koju je kuršum načinio. Tek kada je devojka završila i odmakla se, on se vrati u stvarnost.

— Eto, nadam se da će sve biti u redu. Ja bolje ne umem.

Al pogleda uvijenu ranu, namače pantalone i sede na ležaj. Zahvalno pogleda devojku. Ruka mu mahinalno krete ka džepu na prsluku u kome je držao novac, ali se predomisli.

— Znam da ne biste pristali da vam platim uslugu i zato vas pozivam na večeru. Važi?

Devojka porumene. Rado bi prihvatila poziv ovog mršavog dugajlije, ali znala je da bi se Džekson zbog toga ljutio. Zato samo odmahnu glavom.

— Ne, hvala. Ne mogu da prihvatim vaš poziv. Gospodin Džekson...

Naglo je ućutala. Šta se dođavola koga tiče njena veza sa Džeksonom?

— Ah, da, gospodin Džekson. Gde je taj džentlmen. Moram da mu zahvalim na gostoprimstvu — reče Al.

Mej se obradovala što je razgovor skrenuo na drugu stranu i požuri da nađe Pila.

— Ti si luda! Ko ti je dozvolio da onog razbojnika dovodiš u moju kuću, budalo? — ciknu Pil kada se Mej pojavila u njegovoj sobi.

Zgranuta ovakvom navalom besa i psovki, девојка је просто занемела.

— Ја... нисам знала... мислила сам... Зашто разбојник?

— Зашто, зашто? Зато што је то Ал Симонс, девојко, а тај би сада требало да се налази у затвору у Јуми. Бар смо га тамо poslali судија Блесдејл и ја — настави Пил истом жестином.

Нагло је ућутао. Лице поче да му бледи, а рука неодлучно креће ка унутрашњем дžepу капута. Меј га прво погледа ништа не схватајући, а онда се окреће на страну на коју је гледао и Пил.

Нехажно наслонjen на довратак, док му је десна шака почивала изнад same дршке колта, stajao је Ал Симонс.

— Да, туђиоће Дžeksone, требало би да сам у Јуми. За то сте се pobrinuli ти и онај matorи Блесдејл. Али, ето, zahvaljujući судбини, ја сам овде. Знам да нећеš skakati од радости, али није ред ни да тако buljiš у мене. Није valjda да се бојиш једног бедног, trećerazredног lopova и ubice? Тако си ме оно nazvao на судeњу. А?

Пил је gutao knedlu за knedlom. Podigao је руку испред себе као да želi да се заштити од eventualног hica. Nekoliko puta је zinuo да nešto каже, али речи нису изlazиле из njegovih naglo осушених уста. Bilo

је neverovatно да се тај добро грађени човек energičног lica толико uplaši. Ipак, било је тако.

Меј htede да му pride, али је Ал заustavi.

— Девојко, више нам ниси потребна. Idi! Idi и размисли о оној већери коју сам ти ponudio.

Меј погледа Пила. Како овај није reagovao, она се povuče pored zida и napusti просторију.

— Тако. Сада смо сами. Imamo времена да о свему leпо popričamo. Vidim да ниси губио време, туђиоће, док сам ја trunuo у kamenolomu и у оној rupи у Јуми.

— Нисам ја... Osudio те је Блесдејл... Да, да, он је krив. Evo, ја... ја ću да platim. Кажи колико.

— Шта, колико? — nasmeja се Ал суво. Misliš, колико koшта једна година, или један дан, или sat у Јуми? Skupo, prijatelju, veoma skupo. Толико да једва може и да се плати... osим životом.

Нјегове речи просто су šibале preplaшеног човека.

— Nemoj... Зашто? Моја smрт ти неће ништа doneti. Kažem ти, platiću колико hoćeš. Imam para... Samo reci.

Ал је ćутао posmatрајући Дžeksона како brзо отвара fioку. На zvук zatezanja oroza на koltу, Пил се ukoči.

— Ne... nisam ništa mislio... Ovde držim pare. Ja ne koristim oružje — zaječa bivši tužilac.

— Znam, prijatelju. Ti plaćaš ljude da pucaju za tebe. Ja sam samo oprezan — podsmehnu se Al.

Džekson drhtavom rukom izvadi podebeo svežanj krupnih novčanica i pruži ga Alu. Pošto razbojnik nije pokazivao nameru da prihvati svežanj, Pil ga spusti na uglačanu ploču stola.

— Ima još... Uzeću iz banke — reče misleći da razbojnik nije zadovoljan.

— Imamo vremena za to. Nego, možda znaš gde se nalazi Blesdejl.

— On... on je u Klejtonu. Tamo sada živi sa unukom — izrecitova Džekson brzo.

— Klejton? Gde se nalazi to mesto?

— Nije daleko. Petnaestak milja dole na jugu.

Tek tada Al dohvati svežanj novčanica. Ustao je i krenuo prema vratima.

— Nadam se da ćeš mojim ljudima i meni ponuditi krov nad glavom bar dok se ne oporavim.

VIII

Buč Kasidi oprezno zakuca na vrata sobe u kojoj je boravio sa Kidom. Ponovi to nekoliko puta, onda gurnu vrata

i uđe. Kid je ležao potrbuške, glave zagnjuren u jastuk. Kosa mu je bila rasčupana, a na leđima su se jasno očitavali tragovi noktiju. Kasidi počeo da se kikoće.

Soba je bila ispunjena mirisom koji je koristila ona raskušna crnka. Taj miris počeo da golica Kasidijeve nozdrve, ubrzo i maštu. On se seti da već dva meseca nije imao ženu. Obeća sebi da će koliko večeras ispraviti taj propust, a onda priđe prozoru i širom ga otvori.

Kid nešto progunda kada ga zrak sunca pogodi u oko i okrete se na drugu stranu. Levom rukom pipao je oko sebe.

— Otišla je, dečko. Nema je. Ne znam zašto. Možda nisi bio u formi, pa je dama otišla da potraži utehu — počeo Buč da zadirkuje ortaka.

Morao je brzo da se sagne kako bi izbegao jastuk koji velikom brzinom polete prema njemu.

Pet minuta kasnije, okrepljen sa nekoliko gutljaja konjaka, Sandens Kid je sedeo glave naslonjene na šipke velikog mesinganog kreveta.

— Ovako je baš lepo živeti — reče Kid kao za sebe.

— Aha, nije loše. Hej, dečko, obilazio sam banku dok si ti »radio« ovde. Mogu ti reći da je prilično puna. Kladim se da u njoj preko dana ima bar deset-dvadeset hiljada do-

lara, i to samo na šalterima. Pazi, samo na šalterima! U sefu verovatno ima i više. Šta misliš, a?

Kid ga pogleda kao da ne shvata, znam prozbori:

— Zar smo bez para? Koliko još imamo?

— Ma, nije to, dečko. Ona banka prosto zove da je počistimo. Mi smo pljačkaši banka, sećaš se?

Kid je ćutao. Onda kao da se odlučio.

— U redu, slažem se. Samo, ne moramo da žurimo. Važi?

Deset minuta kasnije, na vratima sobe pojavila se Sju. Nije ni primetila da se šerif pojavio iza njenih leđa na stepeništu baš u trenutku kada je hvatala kvaku na vratima. Šerif se trže kao da ga je mazga ritnula. Oseti bol u grudima i poniženje. On se udvarao toj lepotici, bio pristojan prema njoj, a onda kao poslednja drolja odlazi, u sobu onog plavokosog revolveraša. Ne, to neće proći tek tako!

— Zdravo. momci! — pozdravi ih Sju razdragano. — Hoće li neko da mi ponudi piće?

Jedno vreme su čavrljali o svemu i svačemu, onda crnokosa lepotica reče:

— Nisam vas pitala kojim ste poslom došli u Klejton. Čini mi se da je u pitanju banka. Baš maločas sam išla da uzmem nešto para. Kad sam

videla one hrpe »zelembača«, sabrala sam dva i dva. Da li sam u pravu?

Ortaci su ćutali. Kid nikada nije voleo da priča o svojim planovima ni s kim drugim do sa Kasidijem. Čak ni ova lepotica nije mogla da ga natera da kaže šta namerava.

Buč, koji je bio govorljiviji, sada je gledao nekud kroz prozor.

— U redu, u redu. Shvatila sam. Gospoda rade sami. Njima niko nije potreban. Ipak, da vam pokažem da grešite, reći ću vam nešto. Prekosutra u banku stiže pošiljka zlata u vrednosti od pedeset hiljada dolara...

Ućutala je da vidi kakav su utisak na dvojicu odmetnika napravile njene reči. Njih dvojica samo brzo izmenjaše poglede ali nisu ni reči progovorili.

— Ne interesuje vas? U redu. Onda ne moram da vam kažem da će zlato stići poštanskom kočijom i da će ga pratiti samo dvojica noružanih pratilaca. Neću da vam kažem ni da će zlato u banci ostati samo preko noći. I na kraju, neću da vam kažem ni kako sam sve ovo saznala.

Buč je nekoliko trenutaka uporno gledao Kida u oči. Plavokosi najzad progovori:

— Koliko tražiš?

— Oh, nisam mislila tako... ja...

— Devojko, koliko tražiš? Pitanje je prosto, zar ne?

Sju shvati da sa Kidom ne može da se nateže i poigrava, pa mirno reče:

— Polovina.

— Polovina čega?

— Polovina zlata. Pare me ne interesuju. To je vaša stvar. Ja sam vam javila za zlato i za to tražim polovinu.

— U redu — uzvratil Kid kratko.

Za njega je razgovor bio završen. Buč htjede da se pobuni, ali niti je bilo vreme za to, niti bi bilo vajde natezati se sa tvrdoglavim Sandensom.

Izgleda da je i Sju bila iznenađena. To je i pokazala ne razmišljajući.

— Stvarno ćeš mi dati polovinu?

Kid klimnu glavom i ona mu pritrčala kao devojčica. Obisnula mu se oko vrata i počela da ga ljubi po licu, očima, ustima, vratu. Kid brzo baci pogled na Kasidiju i, kad spazi njegov podsmešljiv izraz lica, blago odgurnu Sju. Kada se ova okrete, Buč brzo dobaci.

— Valjda sam i ja zaslužio malo od... toga? Ne zaboravite da i ja učestvujem u poslu.

Sju krete prema njemu, ali je Kid uhvati za ruku i povuče.

— Njega baš ne moraš da poljubiš. Nije navikao na takve nežnosti. Poljubi mene

umesto njega. On ionako samo smišlja poslove, a ja ih obavljam — reče Sandens smeškajući se.

I tako, dok je on grlio lepu Sju, Buč frknu i ode iz sobe. Sišao je na ulicu i stao kraj jednog od stubova koji su pridržavali prostrani krov nad tremom. Dok je još razmišljao na koju će stranu, oseti kako mu se nešto tvrdo zabija u slabinu.

— Samo polako, stranče, inače odmah pucam! Sa takvim kao što ste ti i onaj plavokosi ja razgovaram jedino preko nišana — začu promukao, uplašen glas iza leđa.

Okrenuo je glavu sasvim polako. Ruke su mu automatski počele da se dižu iznad glave. Odmah je prepoznao klejtonskog šerifa.

— Zašto sve ovo, šerife? Zar sam učinio nešto što se kosi sa zakonom? — upita Buč mirno pošto shvati da se šerif uplašio više nego on.

— Nije važno što ti nisi ništa uradio. Tvoj pajtaš je ubio onog stranca, a ja još nisam završio istragu. Čim on onako lako poteže kolt, siguran sam da vas dvojica niste neke cvečke.

— I šta sad nameravate, šerife?

— Ti ideš u zatvor. Uskoro će ti se pridružiti i ortak. Ne-ka sudija vidi šta će sa vama.

Možda ću se ja dotle i setiti otkud ste mi poznati. Polazi!

Tog trenutka nikoga nije bilo na ulici, te tako ovaj hrabri potez mesnog čuvara zakona prođe neopaženo.

— Šerife, vašeg zdravlja radi, nadam se da znate šta radite. Mi ničim nismo povredili zakon, a vi me hapsite. Opo-minjem vas da to neće ići tako lako i sa mojim prijateljem. Zato se pazite — reče Buč kad brava na rešetkastim vratima škljocnu.

— Samo ti uživaj. Srediću ja i tvog ortaka! — sada već ohrabren odbrusi šerif i tresnu vratima.

Pošto je seo za pisaci sto, on otvori najnižu fioku i sa hrpe požutelih poternica dohvati pljosnatu flašu. Otpio je gutljaj. Onda poseže rukom i izvadi svežanj poternica. Počeo je polako da ih prelistava, ali ono što je tražio nije mogao da ugleda. Odgurnu poternice besnim pokretom i one se rasuše po podu. Šerif ponovo potegnu pljosnatu flašu, ali se ovog puta nije zadovoljio jednim gutljajem. Tek kada je nivo tečnosti spao na polovinu, odmakao je grlić sa usta. Pogled mu ponovo pade na fioku i učini mu se da još jedan papir leži na dnu. Saže se i dohvati ga. Bio je presavijen. On ga stavi na sto i počeo da ga gleda kao pokeraš karte. Konačno ga raširi.

Slike Buča Kasidija i Sandensa Kida gledale su ga pravo u oči. Šerif uzdrhta od sreće.

— Znao sam da su mi odnekud poznati! Znao sam! Sad ih imam. O bože, što će da bude veselje! Šta kaže? Deset hiljada dolara za hvatanje pljačkaša... Hej, deset hiljadarki! Toliko ne bih do kraja života zaradio. Eto, i meni se sreća osmehnula.

Šerif prosto skoči sa stolice, dograbi poternicu i krete prema ćelijama. Buč se opružio na ležaju i šešira namaknutog na oči mirno dremuckao. Na škripu vrata on pomeri šešir.

— Znači, predomislili ste se, šerife. Shvatili ste grešku. Tako je najbolje. Za obojicu — reče ustajući sa ležaja.

— Nisam se ja predomislio, razbojnice! Hteo sam samo da ti pokažem šta sam našao u fioci — reče uživajući unapred u izrazu lica koji će njegov zatvorenik napraviti kada bude video poternicu.

Međutim, ostao je razočaran.

— To je stara poternica, šerife. Ako se ne yaram, važi samo za Kolorado. Uostalom, i po nagradi se vidi da je stara. Evo, imam ja noviju — reče Buč i iz džepa na košulji izvadi drugu poternicu.

Šerif je otvorenih usta gledao komad papira na kome je pisalo da »Union pacifik« nu-

di okruglo pedeset hiljada dolara za hvatanje poznatih odmetnika.

— Bogat sam, ja sam bogat!
— povika šerif.

Buč odavno nije video čoveka koga je ideja bogatstva tako brzo i toliko menjala. Šerif je ličio na kopača zlata koji je iznenada otkrio zlatnu žilu. Zato požuri da to iskoristi.

— Nije ni to ništa, šerife. Tim pre što nas još niste uhvatili — počeo sugestivno da govori približivši se rešetkama.

— Kako ništa? Kako vas nisam uhvatio?! — ohladi se šerif.

— Lepo. Moj ortak i ja imamo u skrovištu bar tri puta toliko para. Ne zaboravite da smo mi Sandens Kid i Buč Kasidi. Šta mislite koliko smo para opljačkali kad za nas nude toliku nagradu? A niste nas ni uhvatili. Onog opasnijeg nećete moći da uhvatite bez borbe. Podsećam vas da je taj momak do sada poslao na ovaj svet bar tucе brzopletih lovaca na nagrade. U svakom slučaju, sami odlučite šta vam valja raditi.

Buč se ponovo vrati na ležaj, pokri oči šeširom i tobože pade u dremež. Međutim, pažljivo je osluškivao. Po disanju shvati da je stavio šerifa na teške muke i u sebi se nasmeši. Ma šta da odluči — šerif će mu pomoći. Bojao se jedino da Kid ne ubije šerifa ako

ovaj krene da ga uhapsi. U tom slučaju morali bi da se oproste od zlata. Biće dobro ako budu uspeli bar banku da opljačkaju. Obuzet takvim razmišljanjima, Buč nije čuo kada je šerif izašao iz uzanog hodnika ostavljajući za sobom otvorena vrata.

Ipak, šerif se brzo sabrao. Kada je odložio praznu flašu, znao je šta će. Uhvatiće i Kid, naplatiće nagradu koja je raspisana za njihovo hvatanje i napustiće ovaj kraj. Otići će negde na Istok i uložiće novac u neki poslić. Znao je dobro da je pohlepa došla glave mnogim ljudima, a nije želeo da se pridruži takvima. Sada je samo trebalo smisliti najbolji način da se i Kid uhapsi i strpa u buvaru.

Nikako nije mogao da zaboravi sliku lepe crnokose žene koja ulazi u sobu onog odmetnika. To ga je strahovito mučilo. Onda mu odjednom sinu.

— Tako je! To je rešenje! Uhvatiću ga dok se bude sa njom valjao po krevetu!

Kada je izašao pred kancelariju, sunce je već bilo zašlo i prvi nagoveštaji noći počeli su da se javljaju po ulicama i na letnjem nebu. Šerif popravi opasač sa koltom, proveri još jednom da li je vinčesterka napunjena, onda, držeći se senke koju su pravile kuće, krete put hotela.

IX

Al Simons je veoma loše proveo ostatak večeri i noći. To se odrazilo na njegovo raspoloženje narednog jutra. Čitavo to vreme uopšte nije mislio na Pila Džeksona. O njemu je brinuo mali Džoj, dok se njegov stariji brat muvao oko lepuškaste Mej Bluberi. Da li iz straha ili želje za avanturom, Mej je pred zoru popustila i njih dvoje su sada bili na sedmom nebu. Pogotovo momak, koji još nije imao potrebno iskustvo, ali je to obilato nadoknađivao srčanošću i strašću.

Pošto je doručkovao, Al pozva Džoja. Momak se uskoro pojavio goneći pred sobom u bradu zaraslog, izgužvanog i neispavanog Džeksona.

— Šta je, tužioče, ni ti nisi baš najbolje spavao? Čudo, pa ti si bar zdrav kao dren. Vidiš, mene je mučila rana, koju mi je zadao tvoj revolveraš. Moraćeš i to da platiš.

Džekson je teško disao. Videlo se da u njemu nešto tujni, nešto se sprema. Ipak, još se nije usuđivao da ispolji ono što ga je mučilo. Znao je da na mormone ne može da računava. Telohranitelji su mu bili pobijeni. Dakle, moraće ili sam da se bori, ili da dozvoli da ga Simons dovede do prosjačkog štapa. To nije mogao da dozvoli. Navikao na udob-

nost i lagodan život, nije sebe mogao da zamisli kao sirotanovića koji u džepu nema ni prebijeni dolar.

Bolje i smrt nego takav život — ponovio je u sebi bezbroj puta tokom probdevene noći. Mora da nađe načina da se otarasi Simonsa i njegovih ljudi. Samo, kako?

Kao da je naslutio šta muči Džeksona, razbojnik počeo sarkastičnim glasom da ga podbada:

— Da, tužioče, teško je to kad čovek kao ti, navikao da zapoveda, odlučuje o ljudskim sudbinama i životima, dođe do one tačke kada sam mora da se bori. Ipak, veruj meni, čoveku koji se celog života bori to nije najteže. Uzmeš kolt, dobro nanišaniš — i svemu je kraj: ili si pobedio, ili te zakopaju. U svakom slučaju, rešio si problem. Drugo je kada te živog zakopaju u Jumi, u kamenolomu, kada te ubijaju deo po deo, iz dana u dan.

Džekson konačno prasnu.

— A šta bi ti hteo? Da pljačkaš i ubijaš, a da ti za to podignu spomenik? Kada bih se ja pitao, postojala bi samo jedna kazna za takve. Smrt vešanjem! Eto kako bih ja očistio ovu zemlju...

Kada se ispraznio, Pil oseti olakšanje. Odjednom je bio mirniji.

— Znači, ti bi da budeš drugi sudija Bin, sudija za veša-

nje. Kako bi ti se svidela ideja da potegneš kolt na mene?

— I to ako treba, mada ja, nisam prljavi revolveraš. Hajde, šta čekaš? Da završimo i to jednom! — gotovo je povikao.

— Hej, čoveče, ne radi se to tako. Ne smeš da gubiš živce. Tako postaješ lak plen za protivnika. Ne kažem da te neću ubiti u svakom slučaju, ali ipak moram da ti kažem kako se to radi. Dakle, samo mirno. Ako budeš pažljiv, možda ćeš još i da vidiš olovo koje će te ubiti.

Nikada se to data Al Simons nije tako ponašao. Nikada nije mučio svoje protivnike. Sada, valjda zbog boravka u Jumi, ili zbog rane, ili svega što se u njemu nakupilo, uživao je da gleda sve promene na licu svog protivnika.

— Dobro, daću ti priliku. Samo, prvo idemo u banku.

— Ne, nigde ne idemo. Pare možeš da uzmeš samo preko mene mrtvog. Onda mi je svejedno. Ako te ubijem, pare ti neće ni trebati. Reci mi samo šta si uradio sa mojom devojkom — reče na kraju.

— Ja nisam ništa. Šta bi i mogao ovako ranjen. Uostalom, ona mi je pomogla. Da li su momci nešto pokušali, to ne znam.

— Ako su je samo dotakli, ja ću...

Vrata na sobi se otvoriše i Kol uđe. Jednom rukom je grlio Mej Bluberi, a drugom držao svoje teško oružje. Devojka, na čijem su se licu očitavali tragovi burno provedenih časova, pogleda Pila, onda nasloni glavu na rame novog ljubavnika.

— Mej, zar ti... devojčuro bedna...

— Hej, gazda, opomeni svog prijatelja da se lepo ponaša prema mojoj devojci, inače ću ga prepoloviti ovom sačmarom! — povika Kol dok su mu iz očiju vrcale varnice.

Al je uživao. Ponizio je Džeksona do krajnjih granica.

— Sinko, čovek ima pravo da se ljuti. Upao si mu u kuću, oteo devojkicu, piješ njegov najbolji viski, odnećeš mu i pare. Shvati ga. Nije mu lako. Tim pre što će kroz dva-tri minuta umreti.

Na ove Simonsove reči svi se trgoše.

— Kole, daj mu svoj kolt. Posle izvedi devojkicu. Pridružiću vam se brzo. Ako me sreća napusti, radi šta znaš.

— Ali, šefe, zašto ga ne ubiješ? To je lakše.

— Idi, momče. Idi i popij nešto na moj račun. Reci Džoku da me sačeka pred vratima.

Kol izvadi kolt stavi ga na sto pa gotovo izgura Mej Bluberi napolje.

— Dakle, prijatelju, napred. Kažeš da momci kao ja zaslužuju samo smrt. Eto, kolt ti je nadohvat ruke. Iskoristi ga. Budi sudija.

Pil Džekson je osetio kako mu sitne, hladne kapi znoja rose čelo, vrat, kako se lagano spuštaju niz kičmu. Uvek se pitao kako se osećaju ljudi kad stoje ispred tuđe cevi, kad očekuju smrt ili kada treba nekoga da ubiju.

Sada je znao kako im je.

Smrt je bila ružna, hladna, neminovna, neumoljiva.

Gledajući Ala u oči, on desnom šakom dodirnu dršku oružja. Razbojnik se nije ni pomerio. Pil dobi u samopouzdanju. Sada su mu se prsti već obavili oko drške i on lagano podiže kolt. Oružje mu se učini iznenađujuće teško. Ruka mu zadrhta. Simons je i dalje sedeo na istom mestu. Kao da uopšte nije imao nameru da puca.

— Tako nećeš ništa pogoditi. Smiri se. Uhvati kolt obeima rukama — podbadao ga je razbojnik.

Džekson ciknu i ne nišaneći povuče obarač. Detonacija ga prosto zagluši.

Promašio je. Lepo je video kako mu se Simons smeje. On brzo dohvati oružje sa obe ruke i ispravi ga ciljajući u to nacereno lice. Povukao je okidač i istog časa osetio kako ga neka vrelina probada izdnad

pojasa. Tek tada je video crvenkasti plamen i čuo pucanj.

Dok je stajao tako polusavijen, polako shvatajući da je poražen, Al Simons ustade.

— Budalo! — reče i ispali i preostalih pet hitaca u Džeksona.

Pod udarcima teškog olova telo nekadašnjeg tužioca poigravalo je kao pajac na kanapu sve dok nije udarilo u okvir prozora, izvalilo okna i sa staklom tresnulo na trem ispred kuće.

Već kod prvog hica Džoj je odškrinuo vrata da vidi kako stoje stvari. Nije sumnjao u Simonsa, ali nikad se ne zna. Tako je video čitav obračun.

— Fijuuuu! — zviznu oteg-nuto. — Gazda, ti si ga baš udesio!

Simons ništa nije rekao. Otvorio je fioku stola i pokupio sve što mu se učinilo vrednim.

— Idi i nađi ključ od sefa. Ili mu je oko vrata, ili u džepu, na lancu. Moramo da požurimo.

Pola sata kasnije, noseći sav novac ubijenog, jurili su ka izlasku iz grada. Samo jedno biće ih je ispratilo pogledom. Kao u bunilu, Mej Bluberi je stajala polugola, raščupane kose i gledala za oblakom prašine koji je nestajao tamo prema otvorenim pašnjacima.

Kada su dobro odmakli od grada, Džoj pritera konja do Ala.

— Gazda, na koju stranu sada?

— Na jug. Tamo je gradić Klejton. Imamo i tamo jedan poslić, a posle toga... videću.

Tako njih trojica u tišini nastaviše trk preko travom obrašle zemlje. Njemu je pred očima čas lik njegove Sju, koja ga možda čeka u Klejtonu, čas lik sudije Blesdejla, koga će svakako ubiti.

Njegova dva pratioca, međutim, bila su zaokupljena drugim stvarima. Njima je stalno pred očima poigravala gomila novčanica koju su pokupili. Maštali su šta će sve pomoću tih para uraditi.

X

Kada dođe do prvog sprata, šerif se oprezno obazre oko sebe. Nigde nikog. Imao je sreće što za pultom na recepciji nije bilo nikoga, pa je na miru mogao da obavi posao zbog kog je došao. Pokucao je na vratima sobe u kojoj je odsela lepa crnokosa žena, ali je unapred znao da mu niko neće odgovoriti. Stegao je još čvršće kundač puške i približio se vratima sobe u kojoj se nalazio Kid.

Sasvim polako pritisnuo je kvaku. Brava popusti i vrata se odškrinuše. Biće lakše nego što je mislio. Tog trenu doneo je i odluku: neće ni pokušati

da uhapsi revolveraša. Pucaće odmah, to je sigurnije.

Kada je otvorio vrata toliko da je mogao da se ušunja u sobu, shvati da je prostorija u mraku. Brzo je zatvorio vrata i sačekao da mu se oči priviknu na mrak. Kada je posle izvesnog vremena otvorio oči, sasvim lepo je razlikovao stvari po sobi. Prvo što je ugledao bio je veliki krevet. Među zgužvanim čaršavima ugledao je golo telo lepe Sju Simons. Iako je došao sasvim drugim poslom, šerif nije mogao da skine pogled sa raskošnog i poželjnog tela, koje se i u snu trzalo i grčilo do sladost-rašću. Uz veliki napor šerif pomeri pogled i na samoj ivici kreveta ugleda Sandens Kida.

Instinkt progonjenog čoveka ili sudbina — tek već nekoliko sekundi Kid je bio budan. Zadržao je disanje kako bi čuo uljeza. Za trenutak je čak uspeo da vidi deo tela muškarca koji je grčevito, obema rukama, stezao pušku. Taj će odmah pucati, zaključiti Kid. Navika da čak i u krevet ide sa koltom i ovog puta je spasila Sandensa. Rukom koja mu je bila zabačena iznad glave, on lako dohvati dršku kolta skrivenog jastukom. Sada je lakše disao. Tog trenutka Sju se pomeri i zagrlila ga preko grudi

I nehotice je uzdrhtao kada je osetio njene tvrde bradavice na slabini.

Kada se Sju pomerila, šerif se ukopao u mestu. Sačekao je čitav minut, onda se oprezno pomerio. Sada se nalazio sa strane. Na nepun metar od vrha cevi njegove puške, nalazila se glava plavokosog revolveraša.

Kid je kroz spuštene trepavice video kako se cev diže i kako crni otvor cevi gleda tačno u njegovo čelo. Znao je da od sledećeg poteza zavisi njegov život. Morao je da bude brži nego ikada. U trenutku kada je šerif ispuštao vazduh iz pluća kako bi postigao maksimalnu mirnoću, Sandens trže ruku sa koltom. Pucanj odjeknu kao grom.

Naglo probuđena Sju vrisnu.

— Ale... šta se desilo? — povika.

Sanjala je muža i zato je onako bunovna uzviknula njegovo ime. Brzo se pribrala i pitala se da li je Kid čuo šta je rekla. Ovaj je, međutim, imao važnija posla. Nogom je odgurnuo pušku dalje od ruku oborenog, izvadio mu kolt iz opasača i tek onda prišao lampi, čiji je fitilj bio gotovo prigušen.

Mutna žućkasta svetlost obasja čoveka na podu. Kid tek tada shvati ko je njegov napadač.

— Ko je to? — upita Sju.

Nije se potrudila da nečim pokrije svoju golotinju. Tako je šerif i umro naslađujući se pogledom na telo koje je toliko želeo.

— Proklet da si... revolverašu! promuca šerif izdišući.

— To sam ja odavno — odgovori mu Kid i požuri da se obuče.

Tek tada se pomerila i Sju. Brzo se oblačila.

— Zašto je hteo da te ubije? Zar te je prepoznao? Šta misliš?

Govorila je brzo, dajući tako svoju nervozu.

Kid je ćutao. Nije znao šta da odgovori. Tada se seti Buča.

— Buč? Gde je on? Nešto mu se dogodilo. Da nije već bi bio ovde? — reče Kid.

— Da ga nije skleptao šerif? — priseti se Sju.

— Idem da vidim — reče Kid. — Ti idi u sobu i ne izlazi. Još nikog nema, pa ću već nešto izmisliti.

Pet minuta kasnije, nasmešivši se portiru, izašao je na ulicu. Znao je na kojoj se strani nalazi šerifov ured i odmah krenuo na tu stranu. Nije znao da li pokojni šerif ima pomoćnika, ili ne, ali ga to nije mnogo ni zabrinjavalo.

Kada je ušao u hodnik sa ćelijama, Buč je spavao blaženim snom. Sandens je nekoliko puta morao da ga pozove.

Našao si da me budiš baš kad sam počeo da sanjam ovu lepotu! — pobuni se Kasidi.

— U redu, pametnjakoviću, ako hoćeš, ti ostani tu — reče Kid i krete.

— Hej, stani, šalio sam se! Kide, vraćaj se, proklet bio!

— Ti si drugi koji mi noćas kaže da sam proklet — reče Kid vraćajući se.

U ruci je nosio veliki ključ. Brzo je otključao ćeliju i pustio Buča. Odmah mu je dodao i opasač sa revolverom. U nekoliko rečenica objasnio mu je šta se dogodilo.

— Moraćemo odmah da se čistimo. Zaboravi i baniku i zlato — reče Kid.

Buč je nekoliko minuta ćutao. Onda reče:

— Nema potrebe da idemo. Šerif je upao u tvoju sobu. Je li tako? Jeste. Bio je mrak? Bio. Otkud ti znaš ko ti je upao u sobu? Uostalom, imaš svedoka da si bio napadnut.

— Ne misliš valjda da mešaš NJU u ovo? — pobuni se Kid.

— Nego šta. Nemoj da se zavaravaš. Ona lepojka nije od juče i sigurno joj nećeš uništiti dobar glas. Uostalom, sama ti je rekla da ne živi ovde. Dakle?

Buč je kao i obično bio ubeđljiv, te Sandens samo sleže ramenima.

Kada su se malo kasnije našli pred portirnicom, Buč prvi progovori.

— Izvinite, dobri čoveče. Da li znate gde u ovo vreme možemo da nađemo vašeg cenjenog šerifa. Nema ga u kancelariji, a neko je baš maločas upao u sobu mog prijatelja i pokušao da ga ubije. Došlo je do puškaranja, zar niste čuli? Ne. Da, na žalost, i to se događa. E, onaj napadač je, čini se, izvukao deblji kraj. Zato bismo voleli da šerif sve to ispita.

Buč je govorio takvim glasom da je Kid morao da mu okrene leđa kako portir ne bi video njegov smeh.

— Bože, zar u mom hotelu... napad?! Izvinite, gospodine Longbač, izvinite po sto puta... Sada ću naći šerifa — brzo je govorio zbunjeni čovečuljak.

Jasno, nije našao šerifa. Kada se petnaestak minuta kasnije vratio, rekao je odmetničima:

— Na žalost, šerifa nema. Poći ću ja s vama gore. Da možda ne znate ko je podmukli napadač — reče dok su se peli stepeništem.

Kid samo odmahnu glavom.

— Bože moj, bože moj, zar baš meni to da se desi! Znaate, ovde nije bilo pucnjave odavno, sve dok...

Naglo je ućutao setivši se ko je ubio onog stranca pre dva dana.

Njegovo zaprepašćenje bilo je još veće kada je prepoznao mrtvo telo na podu.

Ali, ljudi... pa ovo je... naš šerif! Zar ga niste prepoznali? — jedva čujnim glasom upita Kida.

— Kako da ga prepoznam kada ga nisam ni znao? Osim toga, bio je mrak. Spavao sam, čoveče! — pobuni se Kid.

— Da, da, svakako, u pravu ste. Izvinite. Malo sam smeten. Šta je šerif tražio u vašoj sobi?

— To će, na žalost, ostati tajna — reče Buč skrušenim glasom. — Možda se pokojni šerif zbunio, možda je ušao u pogrešnu sobu.

Portir je jedno vreme ćutao gledajući čas ubijenog šerifa, čas dvojicu stranaca, za koje je jedino znao da su dobri gosti i veliki kavaljeri. U krajnjem slučaju, njemu je to bilo najvažnije. Što se šerifa tiče, on je s njim jedva i razgovarao. Kada je sve to sabrao u mislima, on konačno uzdahnu i reče:

— Sad, šta je — tu je. Ako je i pogrešio, šerif je to platio svojom glavom. Poslaću momke da ga odnesu, a vi, gospodine Longbaf, ako želite, možete da pređete u drugu sobu. Oblasni sudija se neće pojaviti ovde pre sredine meseca, a to je još deset dana. Možda će naš gradonačelnik uzeti izja-

vu od vas ako nameravate na put.

Kid pogleda Buča, a ovaj odmah odgovori:

— Da, da, svakako, insistiram da moj prijatelj da izjavu kako bi se ovaj nemio slučaj okončao. Što se tiče puta, nisam siguran, ali mislim da ćemo za dva-tri dana krenuti.

Istog jutra Kid je dao izjavu. Nije čak bilo potrebno ni da pominje Sju. Zbog toga je bio zadovoljan.

Čitav naredni dan i noć prošli su bez trzavica. Gradonačelnik i njegovi prijatelji su u igri sa Sandensom doživeli veliko uzbuđenje. On ih je prvo opelješio na pokeru, a onda, kao da mu je koncentracija popustila, počeo naglo da gubi. Kada je uložio i poslednju novčanicu, on im se obratio kroz smeh:

— Pa, gospodo, dama koju nazivamo srećom, dokazala je večeras ovaj ženski rod. Kako bi me inače drukčije izneverila. Ali, kao što sam rekao one večeri kada smo se upoznali, ovo je ipak samo igra, zar ne? .

Ostali mu potvrdiše, što je bilo i razumljivo. Ne samo što su povratili svoje pare nego su nešto i zaradili. Da bi pokazao dobru volju i raspoloženje, gradonačelnik se prvi javio.

— Dragi prijatelju, u pravu ste. Evo, da lakše podnesete to

neverstvo, naručujem flašu dobrog pića. Pomoći ćemo da zaboravite večerašnju igru.

Odobrovanje prati njegove reči i uskoro igrači počеше da prazne tek pristiglu flašu.

Jedino je sudija Blesdejl bio namršten. To nije promaklo gradonačelniku, i on ga uskoro upita za razlog. Kako su se dobro poznavali, sudija se primače i reče mu šta je saznao za Ala Simonsa.

Gradonačelnik je jedno vreme ćutao, onda obavesti sve oko stola šta muči njihovog prijatelja. Sudija je zbog toga negodovao, ali ga gradonačelnik ućutka.

— Nemaš šta da se buniš, Martine! Ti si naš prijatelj, i mi smo dužni da ti pomognemo. Pogotovo kada je naš šerif onako glupo stradao.

Čim je čuo da se pominje šerif, Buč Kasidi, koji je sedeo za susednim stolom u društvu sredovečne ridokose salunske dame ogromnih grudi, odmah okrete glavu.

— Kako ste rekli da se zove taj razbojnik? — javi se on.

— Al Simons. Tog drskog pljačkaša banaka i poštanskih kola, višestrukog ubicu, Martin je pre dve godine, ili nešto više, osudio na dugogodišnju robiju i poslao u Jumu. Na žalost, pre neki dan saznao je da je Simons uz pomoć nekih

robijaša uspeo da pobegne. Ako sazna gde Martin Blesdejl sada živi, svakako će doći u Klejton. Eto, to je sve. Moramo nekako da zaštitimo svog prijatelja.

Oko stola je nastao poduži tajac. Svi su dobro znali da sa ljudima kakav je Al Simons nema šale. Znao je to i Buč Kasidi. Njegovo interesovanje za ridokosu za trenutak sasvim splasnu. Mislio je šta sve može da se desi ako se Simons pojavi baš u vreme kada oni očekuju pošiljku zlata i napad na banku.

— Hej, lepojko, zar si zaboravio na mene? — opomenu ga ridokosa zavlazeći mu prste u kosu.

Buč se osmehnu i ona nastavi da napada. Ugurala mu je koleno među noge i polako trljala. Sa svakim pokretom izgledalo je da će njene punačke grudi ispasti iz tesne bluze. Pri pogledu na tu ustalasanu belinu, Buč oseti kako ga obuzima vatra. Opazila je to i iskusna ridokosa.

— Hajdemo do moje sobe. Moći ćeš na miru da uživaš u ovome — reče promuklim glasom pomerivši grudi levo-desno.

Buč oliza suve usne, baci kratak pogled na Kida, koji je i dalje mirno posmatrao karte u svojim rukama, pa šmugu za ridokosom. Bio se zaželeo ženskog društva, a na

Simonsa će misliti kada dođe vreme.

Samo što su se vrata za njegovim leđima zalupila, Buč ulete u zagrljaj nestrpljive dame.

— Jedva sam čekala da se pojavi neko kao ti, lepojko. Ovi matorci i šmokljani iz Klejtona su mi se već ogadili. Pokaži mi da se nisam uzalud nadala — govorila je riđokosa dok je brzo skidala košulju sa Kasidijevih leđa.

Ubrzo, za košuljom, i Bučove pantalone skliznuše na pod.

Pri pogledu na njegovo razvijeno, žilavo telo, ženine oči zasjaše.

— Odlično... izgledaš... Nadam se da si i dobar — tiho je govorila dok je bacala haljinu u jedan ugao. Nepun minut kasnije, podbočivši se rukama, malo raširenih nogu, stajala je nudeći bestidno svoju golotinju odmetnikovim očima. Još je imala šta da pokaže muškarcu. Njeno telo bilo je zrelo. Teške dojke bile su malo opuštene, ali, kada se uzme u obzir šta su sve preživele, to nije bilo ni čudo.

— Hoćeš li još dugo da gledaš, ili ćeš nešto i da preduzmeš? — upita ga okrećući mu leđa.

Klekla je na krevet, mrdnula stražnjicom i bacila se potrbuške na ležaj. Buč više nije čekao. Bacio se na to meso koje je gorelo vatrom strasti

i pozivalo na samouništenje. Sudar dva tela bio je tako žestok da je riđokosa jeknula.

— Tako je, momče... Tako se to radi! Oh, samo... na... vaa...li!

* * *

Sju je čekala nestrpljivo šetkajući po sobi. Znala je da će Kid doći. Tako su se dogovorili. Samo, činilo joj se da vreme mili, gotovo miruje. Ipak, sat na njenom noćnom stočiću već je pokazivao ponoć.

Pola sata kasnije, ne kucajući, plavokosi revolveraš upade u sobu. Osmehnuo se svojoj ljubavnici i raširenih ruku dočekao je u zagrljaj.

— Mogao si i malo ranije da dođeš — počeo da mu prebacuje pošto se otrgla iz zagrljaja.

Kid se samo osmehnu skidajući kaput.

— Ako misliš, ortalice, da onaj posao izvedemo kako treba, moraš malo i da me poštediš. Znaš, biće mi potrebno snage i za nošenje zlata — pecnu je Kid kroz smeh.

— Da sam znala da si takav slabić, možda bih potražila drugog ortaka — uzvratila mu Sju istom merom skidajući kućnu haljinu sa sebe.

Kid htede da joj odgovori, ali pred tim nagim telom koje je već upoznao i koje je otkrivao svaki put iznova, on

umuknu. Jednostavno povuče lepu crnokosu ženu i pokri je svojim telom.

Posle izvesnog vremena, dok je polako povlačio dim iz tanke mrkosmeđe cigarete, Sande-ns progovori:

— Kao što vidiš, ipak nisam slabić. Ortak ti ne treba, bar ne bolji od mene. Ko zna, možda onaj čova koga očekuju...

Izenada se seti imena koje je te večeri nekoliko puta izgovoreno za stolom. On nije poznavao Simonsa. Možda je nekada i čuo za njega, ali mu nije upamtio ime. On je pamtio samo svoje direktne protivnike, a takvih je bilo malo, bar živih.

— Koga to očekuju? — progovori Sju osetivši izenada kako joj nešto hladno mili uz kičmu.

Kid se okrete da je pogleda.

— Znači, ja sam ti ipak malo. Pa, dobro. Očekuju neku ajkulu. Nekog Simonsa... Čini mi se da rekoše da se zove Al.

Sju ne uspe da spreči drhtavicu koja je potrese kao strujni udar. To nije promaklo Kidovom pogledu. Jedno vreme je ćutao očekujući da Sju nešto kaže, ali ova ne otvori usta, pa je upita:

— Zašto si se stresla? Rekao bih da si se trgla od straha. Da možda ne poznaješ tog Simonsa?

Njegov pogled pokoleba Sju. Već je bila sigurna da Kid sve zna, ali njena ženska intuicija na kraju prevagnu.

— Ne... ne znam ga. Nisam ga upoznala, ali sam čula o njemu. Kada će doći?

— Oni samo misle da će doći, nisu sigurni. U svakom slučaju, bolje da ne dođe u ne vreme — tiho reče Kid i obgrli je rukom.

Sju ne odgovori na njegov zagrljaj. Nije se pomerila ni kada je šakom pomilovao njene oble dojke. Kid je poljubi u potiljak. Onda, iznerviran što ne odgovara na njegove nežnosti, zari zube u ženino rame. Sju kriknu prigušeno i skoči sa kreveta.

— Šta ti je, divljače jedan?! — reče grublje nego što je nameravala. — Zar ti nikada nije dosta? Misli malo i na nešto drugo! — požuri da izvađi stvar.

Čudno se ponašala. Kidu je to odmah postalo jasno. Nekako je suviše brzo napustila krevet, a do jutra je bilo još mnogo vremena. Eno, sada oblači i haljinu.

— Ideš nekud? — upita Kid.

— Ne, zašto misliš? — počeo Sju, a onda i sama shvati da se zaletela. — Nije mi baš najbolje, zato se ponašam ovako. Molim te da se ne ljutiš. Idi sada. Sutra će biti bolje — reče na kraju i nežno ga poljubi.

Međutim, taj poljubac bio je nekako hladan. Kid je to odmah osetio. Iznenada se odlučio.

— Onaj Simons... ti sa njim nemaš veze?

Žena se ponovo trže. Nervozno pokri šakom usta. Ustala je i odšetala do prozora.

Ćutala je. Gledala je nekud kroz odškrinutu zavesu. Onda, kada se Sandens već spremio da ustane, ona se okrete i reče:

— Lagala sam te. Znam Simonsa. Znam ga sasvim dobro. On... on je moj... muž.

Konačno je prevalila i to.

Sandens ustade sa kreveta. Polako se obukao, opasao opasač i stavio kolt u futrolu. Sju je netremice posmatrala kako namešta oružje.

Kada je progovorio, glas Sandensa Kida bio je hladan.

— Da li si posao sa zlatom planirala s njim?

Sju odmahnu glavom. Pokajala se što je onako brzo rekla sve. Možda je najbolje bilo da je ćutala i pustila da stvari teku same od sebe. Šta će biti ako se Kid i Al sukobe?

— Ne, Kide, nisam ni znala da je pobegao. Mislila sam da je još u Jumi. Dopisivali smo se i ja sam mu javljala gde se u kom trenutku nalazim. On zna da sam ovde i zato će me potražiti.

Kid iznenada počeo da se smeje. Sju nije znala o čemu se

radi, pa je začuđeno gledala svog ljubavnika.

— Vrli građani ove varoši misle da Simons dolazi radi osvete, zato su se i uplašili. Čak sam bio siguran da će mi ponuditi i posao — brzo je objasnio.

— Osveta... posao? Kakav posao?

Znači, ni ona ne zna za sudiju Blesdejla, pomisli Kid.

— Sudija koji je osudio tvog... Simonsa, pa, taj stari gospodin živi ovde u Klejtonu. Čudi me da ga nisi upoznala za ovo vreme. A što se tiče posla, to je bila samo moja slutnja.

— Misliš da će te unajmiti da se suprostaviš Alu? Da se boriš sa njim? To si mislio?

U njenim očima više se očitavala strepnja nego pitanje. Bože, odjednom joj prohuja kroz glavu, ovaj plavokosi revolveraš bi lako sredio njenog Ala. Odmah zatim jedno drugo saznanje je prosto pritisnu. Šta više, učini joj se kao da joj je svejedno šta će biti. Šta ako Al sazna za njih dvoje, a uz to još i pobedi Kida?

Po treći put za kratko vreme njeno telo ponovo zadrhta.

— Kide, možda ne morate da se sukobite. Mislim, Al ima iskustva u poslovima kao što je onaj koji smo mi planirali. Može da bude od koristi...

Sandens je prekide pokretom ruke.

— Zaboravi to. Ja radim samo sa Bučem. Inače, ne brini. Dobićeš svoj deo... Samo, ne znam kako ćeš celu situaciju da objasniš mužu.

Ovaj put Kid i to reče. Ohladio se kada je saznao da je Sju udata, da čeka muža. Ne, nije bio ljubomoran, jedino se osećao na neki način prevarenim, a to nije mogao da podnese.

— Kide... ono što sam doživela sa tobom pripada samo meni, nama, zato te molim...

Sandens je opet prekide.

— Štedi reči, devojko. Štedi ih za muža. Meni ne moraš ništa da objašnjavaš. Rekao sam ti ono najvažnije. Svoj deo ćeš dobiti. Još ne znam kako, ali dobićeš ga.

Posle tih reči napustio je sobu. Sju je ostala kraj prozora. Želela je da krikne, da poleti za njim, da mu se obisne oko vrata, kaže mu da ga je, na svoju nesreću, zavolela, da joj je svejedno šta će biti sa Simonsom — ali nije mogla. Ostala je kao prikovana uz prozor. Osetila je samo kako je guši jecaj i kako joj dve suze klize niz obraze.

* * *

Dan je osvanuo tmuran. Iznenadna hladnoća koja je stigla sa dalekih planina donela je i oblake. Kiša je u dva-tri

navrata počinjala, ali bi isto tako iznenada i prestajala.

Bio je to dan kada je trebalo da stigne pošiljka zlata. Ta činjenica je kod nekoliko ljudi izazvala nervozu i napetost. Na prvom mestu brinuo je bankar. Prvi put u njegovom sefu naći će se tolika količina zlata. Doduše, samo privremeno, ali i to je bilo dovoljno da kod njega izazove nervozu. Čir mu je proradio i on je proklinjao i vreme, i zlato, i sebe.

Bio je nervozan i njegov blagajnik, koji je jedini pored bankara znao za pošiljku. On je bio nervozan zato što je jednom, pre desetak godina, preživeo napad na banku. I tada je u pitanju bila pošiljka zlata. Nadao se da su ta vremena ipak prošla i da ovde u Klejtonu niko i ne zna kakav tovar očekuju.

Buč je tek ujutro uspeo da se izvuče iz zagrljaja nezasite ridokose. Bio je smožden. Ispod očiju su mu se oortavali tamni krugovi. Usne su ga bolele, a na leđima su ga, pokriveni košuljom, pekli tragovi noktiju. I pored svega, veselo je zviždukao dok se peo stepenicama prema sobi u kojoj su odseli.

Začudio se kad je ugledao Kida kako sedi na krevetu. Plavokosi odmetnik bio je obučen. Nešto nije bilo u redu. Buč htede da pita o čemu se

radi, ali se onda odluči za šalu.

— Šta je, dečko, izbacila te, a? E, vidiš, a ja sam od moje dame morao da pobegnem. Fijuuu, nemaš pojma na kakav sam vulkan naleteo. Samo, isplatilo se. Sad sam miran, bar... Hej, pa ti i ne slušaš! U čemu je stvar, Kide? — reče Buč na kraju ozbiljnim glasom.

Kid je jedno vreme ćutao. Samo je dva-tri puta nategao svoju poniklovanu pljosku. Ipak, posle izvesnog vremena reče:

— Onaj Simons dolazi zbog nje — reče kratko.

Buč htjede da se nasmeje, da zadirkuje druga, ali ledeni pogled Sandensovih zelenkastoplavih očiju naterao ga da odustane.

— I šta si odlučio? — upita Buč.

— Šta ima tu da se odlučuje? Pokupićemo zlato i idemo dalje.

— A, ona? Šta ćeš s njom?

— Daćemo joj njen deo. To smo obećali, zar ne?

— U redu je to, ali kako da to izvedemo? Znaš da nećemo imati baš mnogo vremena za šetnju kada očistimo banku?

Sandens samo sleže ramenima. Za njega je razgovor bio završen.

Buč je to znao i zato se oporuži preko ležaja. San mu je

sada bio najpotrebniji. Brzo je zaspao.

Kid je jedno vreme posmatrao prijatelja kako mirno spava, a onda odluči da siđe u restoran. Nije bio gladan, ali trenutno nije imao pametnija posla.

Pola sata posle njega u restoran je sišla i Sju. Samo ga je kratko pogledala i požurila na svoje uobičajeno mesto. Ni jednom više nije podigla pogled prema Kidu. Ovaj je naizmenično srkutao kafu i konjak. Bio je namršten i odsutan. Tako nije ni primetio kako su se vrata otvorila i kako je u prostoriju ušla Margaret Blesdejl.

Devojka je očigledno bila uplašena. Stajala je na samom pragu i pogledom nekoga tražila. Onda se uputila ravno prema stolu za kojim je sedeo Kid. Došla je do njega i čekala da digne pogled.

— Devojčice, da nisi pogrešila? — upita je Kid ni sam ne znajući otkud sarkazam u njegovom tonu.

Margaret ga pogleda ravno u oči. Odmahnula je glavom. Izvukla je ruku ispod kecelje i pred Kida stavila smotuljak novčanica omotan zlatnim lančićem na čijem kraju je visio oveći krst.

Kid je zbunjeno pogleda.

— Ko ste vi i šta želite od mene? — reče.

— Ja sam unuka sudije Blesdejla i molim vas da spasite mog dedu — reče devojka. Jecaj je pretio da joj prekine glas.

— Kako ja da mu pomognem?

— Videla sam kako ste brzo ubili onog stranca. Sigurna sam da znate dobro da upotrebite kolt. Moj deda to ne zna. U Klejtonu nema čoveka koji bi to učinio bolje od vas. Onaj razbojnik će sigurno doći, osećam to. Dedu mi je sve što imam...

Devojka zaplaka i pokri lice rukama. Kid se našao u neprilici. Oči nekolicine gostiju bile su okrenute prema njemu. On htede nešto da kaže, ali se devojka okrete i istrča na ulicu. Novac obavijen zlatnim lančićem ostao je na stolu.

Kada je Kid sa malim zakašnjenjem, krenuo za vlasnikom novca, devojka je već nestala niz ulicu.

Istog časa jedna amnjevima pokrivena kola zaustaviše se ispred banke. Dvojica brkatih momaka sa dvocevkama u rukama i koltovima oko pasa skočiše, jedan sa sedišta, drugi iz kola, i stadoše s obe strane zaprege.

Bankar u pratnji trojice svojih službenika istrča na ulicu i uskoro počeo da prenosi sandučiće.

— Stigli su ranije — začu Kid prigušeni glas iza svojih leđa.

Nije morao da se okrene kako bi video ko govori. Znao je da je to Sju. Ništa nije odgovorio. Žena tada primeti u njegovoj levoj ruci smotuljak novčanica i onaj lančić. Smrkla se.

— Znači, prihvatio se... posao — reče prekorno.

Kid je samo pogledao. »Možda sam i prihvatio«, pomisli, ali ništa nije rekao.

Sju se okrete i ode u svoju sobu.

Kid htede da se raspita za kuću sudije Blesdejla, ali tad vide kako mu se približava gradonačelnik.

— Hej, gospodine Longbaf, baš sam pošao do vas. Znao, razmišljao sam i razgovarao sa ostalim prijateljima. Odlučili smo da vas zamolimo za uslugu. Jasno, platićemo koliko tražite ako taj zahtev bude, hm, realan. Mislili smo da...

— Da unajmite moj kolt za račun sudije Blesdejla.

Čovek se nađe zatečen.

— Da... to smo mislili. Nadam se da se ne ljutite. Vidi-te, mi nismo borci, mi smo poštteni biznismeni, a vi ste već pokazali da znate da upotrebite kolt. Eto, odlučili smo da vam ponudimo hiljadu dolara da pomognete sudiji da se otarasi onog razbojnika.

Kid je ćutao. Pogled mu je počivao na smotuljku obavijenom lančićem.

— Žao mi je. Zakasnili ste. Ja sam već unajmljen — reče i sam iznenađen sopstvenim rečima.

Dok je gradonačelnik zbunjeno gledao čudnog stranca, Kid ponovo reče:

— Uzgred, gde se nalazi sudijina kuća?

Pošto je i to saznao, Kid se uputi na tu stranu.

* * *

Al Simons zauzda konja kada sa brežuljka ugleda kuće i glavnu ulicu Klejtona. Iako je vreme bilo oblačno, vidljivost je bila dobra. Skinuo je šešir i obrisao čelo, više po navici.

— Gazda, je li to naš cilj? — reče Kol pokazujući prema naselju.

— Da, dečko, to je naš cilj, bar u prvo vreme.

Njegov pogled bio je prikovan za duboke tragove točkova. Tragovi su bili sveži. Prisetio se tada da je pre izvesnog vremena ugledao u daljini arnjeve nekih kola. Šta li su prevozila, pitao se. Onda odmahnu rukom.

— Hajdemo, deco. Jedva čekam da vidim da li sam uzalud žurio na ovu stranu.

Dva momka nisu znala o čemu misli njihov novi vođa. U svakom slučaju, to je njegova stvar. Njima je bilo važno što će uz njega uvek imati para. Sve ostalo bilo je sporedno.

Kako su se približavali Klejtonu, Simons je bio sve nervozniji. Da li grad ima opasnog šerifa? Gde je odsela Sju? Kako da joj priđe? Gde se nalazi sudija Blesdejl?

Bilo je mnogo pitanja odjednom. On počeo da odmahuje glavom kao da se brani od navale tolikih pitanja. U svakom slučaju, prvo će navratiti u salun. To je na Zapadu bilo mesto na kome je čovek najlakše dolazio do obaveštenja.

Njihov dolazak, međutim, nije ostao neprimećen. Bar pet pari očiju registrovalo je dolazak stranaca. Dvojica od onih koji su ugledali Simonsa, trgovac Harison i kovač Bogardus, pažljivo su ga zagledali. Po opisu koji su dobili od sudije, mogli su da se zakunu da je onaj mršavi, visoki jahač baš razbojnik koji se namerio na njihovog prijatelja. Zato obojica požuriše da jave novost. Jedan je požurio do gradonačelnika, a drugi do kuće sudije Blesdejla.

Simons je dojahao do saluna i dao znak momcima da sjašu. Onda privezaše konje i skinuše bisage. Tek posle toga uđeše u salun. Unutra je vladala polutama. Samo dva stola bila su zauzeta, pa trojka lako nađe mesto.

Pošto su naručili kafu i piće, oni se raskomotiše.

Kao što je to uglavnom bio slučaj sa barmenima, i ovaj

koji ih je služio bio je govorljiv. Pošto je saznao da su stranci samo u prolazu, on htede da ode dalje.

— Prijatelju, sada se setih — poče Al. — Ako se ne varam ovo je Klejton, zar ne?

— Da, gospodine, ovo je Klejton.

— E, ako je tako, onda bi ovde trebalo da živi i moj stari poznanik sudija Martin Blesdejl?

— Da, gospodine moj, naš sudija živi dole na kraju ulice. Ne možete da promašite. Oko njegove kuće nalazi se belo okrečena ograda i puno cveća. Znate, njegova unuka... voli cveće. Sudija će sigurno biti iznenađen i obradovan — brbljao je barmen.

— Da, da, prijatelju, u pravu ste. Iznenađen će biti svakako. A koliko će se obradovati — videćemo.

Barmen nije shvatio dvosmislenost ovih reči i ode glupavo se smeškajući.

— Gazda, kada ćemo srediti sudiju? — tiho se javi Kol.

Al ga preseče pogledom, a onda se osmehnu.

— Nema potrebe da žurimo, dečko. U svakom slučaju, taj posao ću obaviti sam. Sedite vi i popite još po jednu na moj račun dok ja nešto proverim.

Nekoliko minuta kasnije ravnomernim korakom se zaputio ka hotelu.

Sju ga je ugledala kada se nalazio kojih desetak metara ispred hotela s druge strane ulice. Već je pohrlila ka prozoru u nameri da dovikne njegovu ime, ali ostade na mestu. Šta da mu kaže, kako da mu pride? Da li će osetiti da mu je bila neverna, da li će naslutiti da je imala drugog muškarca svake noći poslednjih nekoliko dana?

Al Simons uđe u hotel. Ljubazno pozdravi recepcionera i raspita se za Sju. Reče kako je to njegova rođaka i kako je trebalo ovde da se sretnu.

— Mislim da je to dama iz sobe broj sedam, ali čini mi se da je njeno prezime drugačije.

— Ah, znate, Simons je njeno devojačko prezime — brzo se snađe Al.

— U redu, pozvaću vašu rođaku... Ah, nije potrebno, upravo silazi — reče portir i pokazao glavom prema stepeništu.

Al se lagano krete. Kada je ugledao poznato lice, kosu, stas, oseti kako mu srce zaigra u grudima. Grlo mu se osušilo, a ruke počele da se rose znojem.

— Ale... ovde sam... dobro mi došao — promuća Sju.

Simons samo klimnu glavom. Tek kada ga ona pozva rukom, on krete za njom. Sve dok nisu ušli u sobu nisu progovorili ni jednu reč. Pa i onda Al je stajao kao da se nalazi u

sobi nepoznate osobe a ne kraj žene koju je noćima sanjao, sa kojom je proveo tolike godine. Najzad Sju načini prvi pokret. Krenula je prema njemu ispruženih ruku.

— Ale... ti si to... stvarno. Oh, da znaš koliko sam srećna...

Simons je privuče u zagrljaj i poče divlje da je ljubi. Žena izgubi dah. Uspomene pohrliše i ona zaplaka.

— Zašto plačeš? — progovori Al hrapavim glasom. — Šta se dogodilo?

Sju je samo odmahivala glavom. Tek posle izvesnog vremena, pošto se smirila, ona reče:

— Nije se ništa dogodilo. Ovo su suze radosnice... ali šta ja pričam. Ti si sigurno umoran, hoćeš da se okupaš, da nešto popiješ ili pojedеш...

Al je samo odmahivao glavom. Skide opasač, baci šešir i skide kožni prsluk.

— U ovom trenutku želim samo tebe. To je sve.

Njegov izliv ljubavi, posle toliko vremena, pre je ličio na tuču nego na ljubavni zagrljaj. Sve se završilo mnogo brže no što je želeo. Zbog toga je bio nervozan gotovo ljut. Sju je to odmah osetila.

— Ne brini, dragi, ima vremena, biće sve u redu. Videćeš. Nego, šta planiraš?

Al zahvalno pogleda svoju ženu. Uskoro joj ispriča sve o be-

kstvu, o svojim novim momcima i o nameravanoj osveti.

— Baš dobro što imamo momke. Danas je stigla jedna vredna pošiljka. Zlatna pošiljka. Taman si stigao na vreme da je pokupimo. Što se tiče sudije, možda je bolje da ga zaboraviš.

— Da ga zaboravim? Posle dve godine Jume? Ne, devojčice. Moraće da plati sve one dane u kamenolomu, sve one noći bez tebe. To nam neće uzeti mnogo vremena. Ništa ti ne brini.

Njih dvoje nastaviše još izvesno vreme da razgovaraju o svemu i svačemu, a onda se opet vratiše poslu oko napada na banku. Sju je zapanjila Ala podacima koje je iznosila.

— Kako si se dobro pripremila, rekao bih da si nameravala samo da obaviš posao — reče kroz smeh.

Na ove reči Sju se i nehotice trže. Al uhvati taj drhtaj, tu senku u očima i uozbilji se. Nešto mu je govorilo da je Sju baš tako nešto nameravala.

— Znači, stvarno si htela to da izvedeš? S kime?

Znala je da Ala ne može da slaže. Bar ne kada je reč o ovakvim stvarima. Tu je on imao vučji instinkt.

— U pravu si. Imala sam dva momka u vidu, neke strance. Na svu sreću, još im ništa nisam pomenula. Tebe je samo nebo poslalo na vreme. Ako se

slažeš, obavićemo to odmah. Evo, spremiću se začas. Ti do tle pripremi svoje nove momke. U banci neće biti nikoga osim dvojice službenika i bankara. Mislim da su pratioci pošiljke već otišli svojim putem.

Al je zagrli, poljubi pa napusti sobu.

* * *

Kuća ograđena belom tarambom privukla bi pažnju svakog prolaznika. Za razliku od ostalih, koje su sve ličile jedna na drugu, ova je imala dušu. Možda zbog cveća svud okolo, možda zbog čipkastih zavesa na prozorima ili lepo uređenog trema — tek, kuća u kojoj je živio sudija Blesdejl zaista je mamila poglede svojim izgledom.

Sandens Kid stajao je ispred niske kapije već čitavih pet minuta kao da se pitao šta uopšte traži na tom mestu. Možda bi se okrenuo i pošao da se tog trenutka na vratima nije pojavio sudija Martin Blesdejl.

— Nekoga tražite, gospodine? — počeo on, a onda prepoznao Kida. — Ah, to ste vi, gospodine Longbaf. Uđite, samo napred. Evo, Margareta je baš skuvala kafu. Samo izvolite.

Kid nije imao kud. Odgurnu kapiju i uđe.

Kada ga je ugledala, Margaret se zbuni. Pokuša nešto da mu stavi do znanja, ali sve je bilo kasno. Sudija je video smotuljak i lančić koje je Kid još držao u ruci i upitno pogleda svoju unuku.

— Gospodice, ovo je vaše. Izvolite — prekide Kid tišinu.

— Znači, vi... nećete... da nam pomo...

Devojka zaplaka i pokri lice rukama.

— Objasnite mi šta se ovo dešava — upita sudija.

Kid je gledao u devojku. Naglo je ustao. Nešto se u njemu bunilo, lomilo, videlo se to na njegovom licu. Najzad, pošto natuče šešir na oči, reče:

— Nisam vas odbio. Samo vam vraćam vaš novac. To je sve. Izvinite, moram da idem.

Gotovo je izleteo iz kuće. Odmah je krenuo u salun. Još sa vrata ugledao je Kola i Džimija. Znao je da je reč o strancima. Njihove face bile su mu nepoznate. Uostalom, i ponašali su se kao stranci. Taman je istresao prvu čašu i natočio drugu kad se onoj dvojici momaka pridružio i treći. Bio je mršav i visok. Pošto ga za trenutak pogleda u oči, Kid shvati da je taj momak i opasan. Bili su daleko da bi mogao da čuje o čemu govore. Jedino je uhvatio radostan usklik jednog od dvojice mladića.

Kid se zatim okrete na drugu stranu i posveti svu pažnju flaši ispred sebe. Pet minuta kasnije u salun banu Buč. Odmah je ugledao Kida i pozvao ga da priđe. Kako se Sandens nije ni pomerio, Buč mu priđe. Iskoristi trenutak kada se barmen udaljio i brzo mu reče na uvo:

— Kide, čini mi se da će nam neki momci pokvariti posao. Vrzmaju se oko banke. Trojica. Požuri. Nećeš valjda da dozvoliš da nam ispred nosa...

Buč nije završio rečenicu. Morao je da krene za Kidom, koji je bacio srebrnjak na tezgju i naglo krenuo ka vratima.

Čim je izašao iz saluna, ugledao je Sju ispred hotela. Pored njenih nogu stajale su dve putne torbe. Nije ga videla. Njen pogled bio je uperen prema trojici muškaraca koji su stajali dvadesetak metara od ulaza u banku. Nekoliko trenutaka kasnije krenula je ka drugom kraju ulice, prema gradskoj štali.

I jedan od trojice nepoznatih izdvoji se iz grupe i pođe ka konjima vezanim nedaleko od saluna.

Kidu u trenu sve postade jasno.

— To je njen muž... Onaj Al Simons. Opljačkaće banku, a onda pokušati da ubije sudiju. Moram da ga sprečim! — prosikta Kid.

Kasidi je nekoliko trenutaka stajao otvorenih usta, onda krenu za Kidom.

— Hej, dečko, stani, ne brzaj! Možeš sve da pokvariš. Pusti ih neka krenu u akciju, a onda...

Kid stade. Shvatio je da je Buč u pravu. To je i rekao:

— U pravu si pametnjakoviću, bar jednom. Hajde da se sklonimo u stranu i pustimo ih da pokupe zlato. Onda nastupamo mi i preuzimamo stvar u svoje ruke.

Tako se dva odmetnika pomeriše u stranu taman na vreme da izazovu sumnju kod Simonsa i Kola.

Džoj je već odvezao konje i doveo ih bliže banci.

Munja zapara mračno nebo i grom tresnu negde na severnoj strani grada. Konji se uznemiriše i počеше da poskakuju. Jedan pas lotalica požuri da se sakrije ispod drvenog trotoara. Nagli nalet vetra uskovitla prašinu duž ulice. Onda se nebo prosto otvorilo. Lilo je kao iz kabla.

Simons opsova i dade znak Kolu da krene za njim. U nekoliko skokova našli su se u banci. Čim je ugledao njihova bleđa, smračena lica, bankar shvati da će doći do onog čega se najviše bojao.

— Ne... nemojte... to nije moje... Molim vas! — počeo da muca reči bez ikakvog smisla.

Kol mu pritrča i bez reči ga raspali skraćenom dvocevkom po glavi. Obliven krvlju, bankar tresnu nasred prostorije.

Jedan od dvojice službenika trže kolt iz fioke. Uspeo je čak i da ispali jedan hitac i zakači Kola po ramenu, ali ga već sledećeg trenutka stiže kuršum iz Simonsovog oružja. Pogođen posred grudi, čovek odlete čak do zida iza svojih leđa i mrtav kliznu na pod.

Pucnji su do Buča i Kada dospeli prigušeni grmljavinom.

Čim je čuo da se u banci puca, mali Džoj baci uzde i potrča ka banci. Preplašeni konji zanjistaše i odjuriše niz ulicu.

— Šta ti tražiš ovde? — vrisnu Simons. — Zar ti nisam rekao da čuvaš konje?

— Mislio sam da...

— Nemaš ti šta da misliš! Ovde ja mislim i naređujem!

Džoj je stajao u nedoumici. Znao je da su konji već pobegli. To je i rekao.

— Stvori ih kako znaš — povika Al pa se okrete preživlom službeniku.

— Gde je zlato?

Čovek i nehotice pogleda ka vratima iza svojih leđa i Al odmah shvati gde treba da traži. Uleteo je u susednu sobu. Bila je to kancelarija vlasnika banke. Odmah kraj stola nalazila se prilično velika kasa. Al se vrati.

— Ključ! — reče kratko i pruži ruku.

Službenika opet izdade pogled. Ovog puta pogledao je u svoga gazdu, koji je bez svesti ležao na podu.

Nekoliko trenutaka kasnije Al je u ruci držao ključ na prekinutom lančiću.

Brzo je otvorio sef. Četiri sandučeta okovana metalom odmah su privukla njegovu pažnju. On pozva Kola i Džoja.

— Držite ovo i kidamo! — reče.

Momci poslušашe. Džoj ugleda u sefu i nekoliko svežnjeva novčanica i zastade.

— Gazda, da pokupimo i ovo? — Prvo zlato, posle ćemo i to ako bude vremena.

Al zastade na vratima. Bacio je pogled na ulicu. Nigde nikog. Kiša i oluja oterali su eventualne radoznalce u kuće. Razbojnik se zadovoljno osmehnulo. Naprasno je zavoleo oluju i kišu, koje je u Jumi proklinjao. Požurio je i ne osvrćući se da vidi da li ga Kol i Džoj prate. Da je to učinio, video bi da su ova dvojica zastala.

— Šta ti je Džoj? Hajdemo! — povika Kol kako bi nadjačao vetar i grmljavinu.

— Sačekaj malo. Idem ja ipak po one »zelembaće«. Ne-ka Al priča šta hoće.

I ne čekajući da čuje mišljenje starijeg brata, on spusti sanduče sa zlatom i vrati se u

banku. Brzo je pokupio novac i požurio da se pridruži bratu.

— Džoj, neki momci trče ovamo! Kad ja slušam tebe! Al je daleko, a mi ćemo morati...

Nije završio rečenicu. Jedan od dvojice momaka koji su trčali preko ulice ispali hitac i kuršum otkide dobar komad drveta sa vrata tik iznad Kolve glave.

Bio je to Sandens Kid. Pucao je i Buč, ali su njegovi hici kao po pravilu leteti na sve strane.

Sledeći metak pogodio je Kola u stomak i on kleče na kolena. Glasno je zaječao ispuštajući sanduče sa zlatom.

— Kole, K O L E! Šta ti je? Ustaj, Kole!

Džoj je prosto vrisnuo kada je na bratovljevom stomaku ugledao veliku crvenu mrlju.

— Kole, nemoj, ne smeš... Kole! — plakao je gledajući kako se sjaj u očima njegovog brata polako, ali sigurno gasi.

Kada je shvatio da je Kol mrtav, on poteže kolt tražeći pogledom ubicu. Kid je već stajao pred njim na nepuna tri koraka. Sačekao je da momak ispravi oružje, a onda ga smakao sa dva brza hica. Nesuđeni revolveraš i pljačkaš banaka tresnu u zid banke. Dok je padao, on ispali dva hica ispred svojih nogu. Onda sede uz sam zid. Ličio je na pijanca koji je savladan pićem

morao malo da prisedne i odmori se.

Al Simons se okrenuo čim je odjeknuo prvi hitac. Tek tada je shvatio da ga momci ne slede. Žestoko je opsovao kada je kroz kišnu zavesu ugledao kako jedan za drugim padaju u blato.

I Sju je čula pucnjavu. Sada je, ne obazirući se na kišu, jurila prema svome mužu.

— Šta je bilo, Ale? Ko je pucao?

— Nemam vremena da ti objašnjavam. Brzo u štalu da obezbedimo konje. Moraćemo da se zadovoljimo samo ovim sandučetom.

Nekoliko minuta kasnije, pošto je onesvestio suviše radoznalog i pričljivog konjušara, Simons je osedlao dva konja. Kada je Sju uzjahala, on razbi sanduče i prebaci zlato u bisage. Zatim je i sam uzjahao.

— Gde je sudijina kuća? — povika.

Sju počeo da odmahuje glavom.

— Ale, nemoj, molim te... Bojim se. Pusti sudiju! Bolje da bežimo!

— Rekao sam ti da ću ga ubiti. Govori gde je pre nego što se neko seti da krene za nama!

Sju nije imala kud. Pokazala je glavom na onu stranu na kojoj se nalazila sudijina kuća. Al krete na tu stranu ona za njim. Kada su se osvrnuli, uli-

ca iza njih i dalje je bila prazna.

Buč i Kid upadoše u banku. Shvatiše da je jedan čovek mrtav, a da su druga dvojica u dubokoj nesvesti.

— Radi šta hoćeš, ja moram do sudijine kuće! — reče Kid i bez daljih objašnjenja istrča na ulicu.

Nikoga nije video. Znao je, ako je Simons već krenuo ka sudijinoj kući, nema šanse da na vreme stigne pešice. Taman je počeo da psuje, kad njiska konja privuče njegovu pažnju. Jedan od konja na kojima su razbojnici stigli u grad, iz ko zna kojih razloga, trčao je baš prema njemu. Kid istrča nasred ulice i uz malo napora uhvati konja za grivu. Jednim trzajem bacio mu se u sedlo. Konj se okliznu, ali ostade na nogama.

— Hajde, dečko! Žurim!

Mamuznuo je životinju i kao vihor koji mu je duvao u lice pojuri kroz blato i vodu.

Margaret Blesdejl prigušeno vrisnu kad kroz kišu ugleda visokog jahača kako se zaustavlja ispred njihove kapije. Niko bez velike nužde ne bi sada bio na ulici. Onaj koji je sada tamo stajao bio je mračan kao sama smrt. Devojka ugleda i siluetu drugog jahača, ali nije mogla jasno da razazna obrise.

— Deda, sakrij se! On je tu! — vrisnu kada je jahač skočio iz sedla.

Stari sudija ništa ne reče. On je po prirodi bio fatalist. Sve je primao bez uzbuđenja.

Sišao je onih nekoliko stepenika i stao kraj unuke. Na prvi pogled prepoznao je došljaka. Nema sumnje, isti onaj Al Simons kog je osudio na dugogodišnju robiju.

— Dete moje, skloni se. Ovo je moja stvar — reče tiho i blago povuče devojku.

— Ne, neću da te ostavim! Ti si mi sve što imam!! — povika devojka.

Brzo je namakla rezu na vratima, zatim ispod kvake stavila prvu stolicu koju je našla. Učinila bi sve samo da sačuva život jedinog bića koje je imala kraj sebe.

Simons je već bio ispred vrata. Lupio je pesnicom i povikao.

— Izlazi, Blesdejle! Izlazi, inače ja ulazim! Došao je trenutak da platiš!

Glas mu je čas grmeo, čas se gubio u fijukanju vetra. Sudija uzdrhta.

Razbojnik drmnu vrata i shvati da su zaključana. Onda se odmače i raspali ih nogom. Posle trećeg pokušaja daska na vratima popusti, a sa njim i brava.

Margareta kriknu kada ugleda revolveraša sa oružjem u

ruci. Pred očima joj se zamagli i ona klonu nazad u sobu.

Opčinjen časom osvete, Al nije čuo krik svoje žene ni povike Sandensa Kida.

— Simonse, okreni se proklet bio. Inače ću ti pucati u leđa! — povika Kid po drugi put.

Tek tada Simons se okrete. Plavokosog momka razbarušene i kišom zalepljene kose nije poznavao. Zato je odmah prepoznao ono što je momak držao u ruci. Bio je to kolt spreman da bljune vatru.

Sve se desilo u deliću sekunde. Koltovi zagrmeše. Sju kriknu kad vide kako se Al hvata za grudi i ispušta kolt.

Kid baci pogled na razbojnika i uveri se da je gotovo. Mahinalno je napunio kolt i vratio ga u futrolu. Nije ni pogledao Sju kad je prolazio pored nje. Ona mu je nešto govorila, ali reči nisu dopirale do njegovog mozga.

* * *

Kid je prešao taman pola puta kada je Buč dojahao do nje ga vodeći još jednog konja.

— Vidim da si okončao posao. Najbolje je da se sada izgubimo. Ova kiša nam baš dobro dođe.

Kid skoči u sedlo. Dohvati šešir, koji mu Buč pruži, onda obode konja.

Kasno te večeri, pošto je kiša odavno prestala, a oni bili daleko od Klejtona, Buč reče:

— Ipak je sve ispalo kako valja. Razbojnici su pokrali banku, a zlato je kod nas. Tyoja lepojka je dobila svoj deo, a ja natrag svog ortaka. Dakle, ceo svet je opet naš. Biraj sad na koju želiš stranu.

Kid se osmehnu.

— Znaš, već sam se uplašio da smo ispali budale. Hoću da kažem, dobri građani. Posao je obavljen kako valja. E, pametnjakoviću, za ovo ću te častiti čime hoćeš i gde hoćeš. Što se tiče puta kojim treba da krenemo, ti znaš da je to svejedno. Za Buča Kasidija i Sandensa Kida postoji samo jedan put, zar ne?

U SUDICI
PROJE

U VRTLOGU

